

שכר פרשת בהעלותך - פרק ל"ה ועונש קמט

עם כל דאלער שהיה יכול להציל אחד מישראל, היה יכול העשיר להוריד ממנו האחריות על איש אחד שהיה יכול להציל.

אם יש לו להעשיר היכולת להציל עם שבע מיליאן \$ שבע מיליאן יהודים שבארצות הברית או בארצינו הקדושה ובכל העולם, שיורדין לא עלינו מטה מטה מיום ליום ויוצאין מכלל ישראל. יתבעו את העשיר על שבע מיליאן יהודים בארצות הברית שלא הציל.

העשירים והרבנים נתפסים בעון הדור

החוב מוטל על הרבנים לדבר עם כל העשירים שיש להם שייכות אתם, כגון אם העשיר מתפלל בבית מדרשו, או שמכיר אותו מרחוק על ידי איזה סיבה שהיא, לעורר אותו, שהוא מחויב להציל את השבע מיליאן יהודים בארצות הברית, ואם לא יעשה מה שביכולתו אז הקולר תלוי בצווארו, ויתבעו אותו בית דין של מעלה על זה^א.

אם הרב אינו מעורר את העשיר, או הרב אינו מתעניין בכלל לתקן את הכלל ישראל, אז כל עוונות הכלל ישראל מוטל על ראש הרב.

(א) שבת נד:, נה:, קיט:, עבודה -זרה ד., ירושלמי שבת פ"ה, סנהדרין כ., קג., אבות דרבי נתן פרק כ"ט, תנחומא משפטים ג', תזריע ט, חוקת, בלק ח, ילקוט דברים תשצג, ילקוט שופטים ס"ח, ילקוט רות על הכתוב וימת אלימלך, אותיות דרבי עקיבא א, זהר הקדוש, חלק ג' דף מו, רמב"ם הלכות תשובה פרק ד' הלכה א', רמ"א ביורה-דעה סימן של"ד סעיף מ"ח, ביו"ד חינוך מצוה רל"ט, שערי תשובה לרבינו יונה שער ג' אות נ"ט, רמב"ן תשא על הכתוב "מה עשה לך העם הזה", ועיין בשל"ה בתחילת ספרו.

החוב על כל אחד מישראל להציל את חבריו מהעונש בבית דין של מעלה יתבעו את כל אחד מישראל על שבע מיליאן יהודים בארצות הברית ובשאר העולם כולו

כל אחד מישראל שיש לו חברים עשירים שיש ביכולתם להציל הכלל ישראל, ואם אינו מעורר את חבריו ומדבר אתו על ענין הצלת הכלל ישראל, אז יתבעו אותו לפי הכוח שהיה בידו להוכיח את חבריו העשיר להציל הכלל ישראל ולא עשה זאת.

ספר במקום תוכחה

כל אחד מישראל שעדיין הניצוץ היהודי בוער בקרבו עיניו תלויות לשמים שישמח האב ביוצא חלציו ותגל אמו בפרי בטנה, החוב מוטל עליו להשתתף ולעורר את חבריו לקחת חלק בהצלת הכלל ישראל.

האם ניתן להאמין שעבור דולר אחד היה באפשרותו של יהודי עשיר להציל יהודי אחד וכל המצוות שאותו יהודי יעשה כל ימי חייו יהיה שייך לאותו עשיר והכל עבור דולר אחד!!!

הן! הן! הן!

ברצוננו להראות לכם איך תוכלו להציל יהודי עבור דולר אחד, ועבור שבע מיליאן דולר שבע מיליאן יהודים.

בודאי תתפלאו האידך, ואם כן מדוע עד עתה לא קם אף יהודי עשיר עם רצון לעשות הצלה רבה כזאת, וישנם כאלה שסכום זה מצוי בידם בנקל.

אלא שנוכיח עובדה שהיתה לנגד עינינו שהצורך הגרמני ימח שמו הרג 6 מיליאן יהודים רחמנא ליצלן והיו יכולים להציל תמורת כל דולר אחד יהודי אחד. ואף אחד לא עשה זאת.

שכר פרשת בהעלותך - פרק ל"ה **ועונש** קנא

רבתי!

אנו היום באותו מצב שאפשר להציל את כלל ישראל תמורת דולר אחד ליהודי. וכל אחד שיש לו באפשרותו לעזור ולסייע חייב לעשות זאת ואם לא יעשה זאת יגיע זמן שיהיה מאוחר ואז יתלוש שערות ראשו מדוע? הלוא היה באפשרותי ולא עשיתי מאומה?

"טשעפטער 11" - סעפטעמבער 11

עושר עושר, כבר כתבנו לך הרבה פעמים שתוציא מכיסך קצת כסף להצלת הכלל ישראל, חשבת שהכסף ילוה אותך ויבוא אתך לקבר, ועכשיו הלך כספך לטמיון, **ואתה עומד בשורה לכתוב את "הטשעפטער 11" אחר האסון הנורא של סעפטעמבער 11**, ואם אתה חושב שביום הדין אתה פטור, **טעות גדול יש לך!**, **יאמרו לך הלא מן השמים נתנו לך הכסף להיות גזבר נאמן לכל יהודי נצרך**, **להציל את כלל ישראל**, **ואתה נתת רק לרבך**, **ובשביל עוונותיך נאבד ממך הכסף**, **הוי טיפש!** (התעוררות תשובה דף ט).

**התעוררות וקריאה לרבנים ועסקנים
ומזכי הרבים בעניינים שונים**

עד מתי לא תאמר לעם לשוב (שמואל ב' - כ"ו)

קריאה דחופה לגדולי הרבנים האמיתיים מורי הדרך צדיקים ומנהיגי ישראל קברניטי הספינה המטורפת בלב ים הגדול של פריצות ועזות, מדוע לא נפקח עינינו לראות את השריפה הגדולה והנוראה הפוקדת אותנו והעומדת ללכות חס ושלום את הכל. אנו עומדים במצב מזעזע ומחריד ואם לא נצא מיד להלחם בשריפה הנוראה עלולים אנו לאחר המועד ולבא אחרי הכליון הנורא ואפילו המקצת שישאר נאמן לה' ולתורתו גם יאבד חס ושלום.

קנב שכר פרשת בהעלותך - פרק ל"ה ועונש

בעוונותינו הרבים נשארנו מעט מהרבה לאחר החורבן הנורא שפקד אותנו על ידי הצורך הגרמני ימח שמו ורוב בנין ומנין של חלק הארי מכלל ישראל נהרג ונטבח על קידוש השם, הי"ד.

ואלה המקצת שנשארו מהרבה ושניצלו, שחלקם החשוב התיישב כאן בברוקלין ובשכונות והערים סביב לה, הגיעו מוכים חסרי בית ומגן וישע, היתומים והיתומות השבורים השתקמו לאט לאט הקימו בתים ובנו את החורבות וההריסות, הקימו בתים ומוסדות תורה שכמעט לא היו מקודם על הדרך המקובלת מרבתינו נשמתם בגנוי מרומים.

כאן אנו שואלים, האם מותר לנו חלילה לעזוב את המעט שנבנה והוקם מחדש להחליש ולתת לכח הזה להתמעט, המעט שנשאר ונבנה אינו מקבל את הדרך הנכונה, ואיך היו נראים החיים האמיתיים הבתים שלפני החורבן הנורא, ואיך צריכים החיים להתנהל עם הערכים הקדושים כפי שהיו מלפנים, ובפרט בהכוונה וידיעה בחינוך הילדים והרחקות מדרכי הגויים וזוהמתם, ולהקנות את דרכי יסודי היהדות והצניעות הצריכה להיות בין בנות ישראל ולחנך איך לעמוד בזרם הנסיונות המתחדשים בעולם האפל.

ילדי ישראל הקדושים רצונם לעשות חפץ אביהם שבשמים בלבד. רק שחשכת הגלות עם הצרות הנוראות והשאור שבעיסה מעכבות ולבד לא ניתן להבחין בכך, כפי שאומרת המשנה שאם הגדולים היו תמיד מעוררים על הדברים הצריכים תיקון, ודאי היו מתקנים את הכל.

בזה שהרבנים לא מעוררים ושותקים מלומר דברי תוכחה הרי הם בכלל של **המחטיאו את האדם יותר מההורגו** (במ"ר כ"א ד'), אמנם כי אינם מחטיאים בפועל חלילה, בכל אופן חייבים הם באחריות, וחלק גדול של מכשולות שהיה בכוחם

שכר פרשת בהעלותך - פרק ל"ה ועונש קנג

של הרבנים למחות ולא מיחו. כדוגמא שמביאים חכמינו זכרונם לברכה במעשה ברבי אלעזר בן עזריה (שבת נ"ד) שם אומרת הגמרא **שמי שבידו למחות ולא מחה כאילו הוא לבד הנכשל** ואפילו אם ספק שהתוכחה תתקבל חייבים למחות (אור"ח תר"ח סעיף ב' ואחרונים) ועיין מהר"ם שי"ק (אורח חיים סימן ש"ג).

והנה אמרו כבר חכמינו זכרונם לברכה, איך שמדת הדין טענה לרבי שמעון בן רבי אלעזר אני יודעת שהיהודים לא היו מוכנים לקבל, אבל מי גילה זאת לחכמים (שבת נ"ה ועיין במאירי שם). והאמת היא שזה מועיל ונכנס בלב, אם הדברים יוצאים מן הלב, ואם לא בפעם אחת גם כן אז בתוכחה של כמה פעמים, ואם לא מתקבלת כל התוכחה בשלימות מתקבלת היא בתלקה, ואם התוכחה לא תעורר את כולם היא תעורר את חלק מן האנשים. אבל זה ברור שלא יתכן בקהילה קדושה שלא יהיו אנשים שמוכנים לקבל ולשמוע **וחס מלהזכיר שאנו נמצאים במצב שלא מוכנים לשמוע דבורי ותוכחות אמת מגדולי ישראל, והיהודים תמיד מוכנים לקבל ולשמיע, רק צריך תמיד לעורר ולעורר מה שצריך**. ואפילו רק בשביל שלשה אנשים גם כדאי כי זה כבר רבים, כפי שפסקו הפוסקים (ועיין אורח חיים סימן תכ"ב סעיף ב' ברמ"א, ועיין שם בכף החיים סעיף קטן ט') ואפילו להציל נפש אחת גם כן כדאי משום שהוא כאילו הציל עולם מלא, (סנהדרין דף ל"ז).

מעלת ושכר המוכיח

גם ידוע שכשהגדולים אומרים מוסר ומוכיחים, זה ממתיק את הדינים, ומביא השפעות טובות רחמים וחסדים, שזה מאוד חשוב ונחוץ לזמנים הקשים עתה.

קנד שכר פרשת בהעלותך - פרק ל"ה ועונש

העון והעונש הנורא להאינו מוכיח

גם אמרו חכמינו זכרונם לברכה בשבת (דף קי"ט) **לא נחרבה ירושלים אלא על שלא הוכיחו אחד את השני**, ומה נאמר כיום שישנם קומץ חרדים לדבר ה' שרוצים ומשתוקקים באמת לשמוע ואינם זוכים, ובזה מעכבים חס ושלום את הגאולה.

אין הקדוש ברוך הוא מספיק בידו לעשות תשובה.
(רמב"ם הלכות תשובה פרק ד' הלכה א')

כל פעם שבידו להוכיח ואינו מוכיח עובר בג' לאוין.
(זוהר הקדוש חלק א' דף רלט:)

על ידי שאינו מוחה מתגברת חסרון ידיעה בחומר העון ועונשה ומתרבים בעלי עבירות כולם עולים על חשבוננו.
(רש"י סוטה מא:)

ואם הרשע נתפס בעונו נחשב בשמים כאילו הוא הרגו לזה.
(יחזקאל ג')

מתקצרים שנותיו ומת קודם זמנו.
(אבות דרבי נתן פרק כ"ט)

מי שלא מיחה בעובר עבירה אף על גב ששב הרשע לבסוף מרשעו אף על פי כן הערב נענש על שלא הוכיח בזמנו, ודוקא ששב הרשע מיראה (כמו שכן בימינו) אבל השב מאהבה גם להערב שלא מיחה נמחל (מערכי לב דרוש ע"י דף קנ"ז, וספר יד ימין ח"ב דף יג) ויש שכתבו בסתם דאינו נמחל לו.
(יערות דבש דף ע"ב)

כל מי שאפשר למחות באנשי ביתו ולא מיחה נתפס על אנשי ביתו, באנשי עירו נתפס על אנשי עירו, בכל העולם כולו נתפס על כל העולם.

(שבת נד: ע"י שאלות ותשובות מהר"ם ש"ק אורח חיים סימן ש"ג והלאה הרבה פרטים בדיני חובת מחאה).

שכר פרשת בהעלותך - פרק ל"ה ועונש קנה

מי שיש "בידו" למחות, בא להורות לנו כי הגם אם לא היה יכולים בפיהם להוכיח מאיזה סיבה, מכל מקום "ביד" מחוייבים למחות על ידי מעשה וכתב. והרי זה יכתוב "ידו" לה' לשם שמים להזהיר את העם

ובסיום הפרק נפרש מאמר חכמינו זכרונם לברכה (שבת נד:):
"כל שיש בידו למחות ולא מיחה" וכו' נתפס על החטא וכו' פירש הגאון הקדוש ר' חיים פלאג'י בספר שאלות ותשובות **חקקי לב** (יו"ד סימן מ"ג) וזה לשון קדשו: "כל זה כתבתי להציל את עצמי והגם שכתבתי איזה דברים כמה פעמים כפולים ומכופלים הוכרחתי במעשי הן מצד שהכרח לא יגונה כי צריך אני להשיב על כל דיבור ודיבור וכו' והן מצד כי חיובא רמיא משום מצות עשה של הוכח תוכיח אפילו ק' פעמים. ומצאתי לי און בתשובות נודע ביהודה (סימן ל"ו) שכתב וכו' [ואחר כך כתב להלן]: "ולכן זאת היתה לי חיים ביד לשון לכתוב בספר ויוחקו לבי לחוקקי ישראל גדולים חקרי לב, והיינו מה שכתבו רבותינו זכרונם לברכה בשבת (נד:): **"בידו" למחות** וכו', דוקא **"בידו" והיינו לכתוב בידם**. [הנה הגי' בגמרא דשבת, כל מי "שאפשר" למחות (ולא כתב "בידו" למחות), אבל כבר דייק בזה בספר תוכחת חיים פרשת מקץ וכותב, שבירושלמי איתא **"בידו"**]. וכן מה שכתבו רבותינו זכרונם לברכה שם ובכמה דוכתי, כל מי שיש בידו למחות דנקטי כי האי לישנא **שיש "בידו" למחות**, להורות לנו כי הגם אם לא בפיהם להוכיח מאיזה צד וסיבה שתהיה מכל מקום **"ביד" מחוייבים למחות על ידי מעשה וכתב. והרי זה יכתוב "ידו" לה' לשם שמים להזהיר את העם** וכו' עכ"ל"ק.

רק בקשר למה שכתבו ועוררו הצדיקים הקדושים ר' הלל מקאלעמאייע והחפץ חיים זצ"ל שהחיוב לעורר הרבנים הוא חובת גברא על קרקפתא של כל ראשי ומנהיגי ישראל באיזו צורה שהיא כמו ראשי ישיבות, מלמדים, מדריכים,

קנו **שכר** פרשת בהעלותך - פרק ל"ה **ועונש**

אדמוריים ורבנים, ועשירים, וכל רועי צאן קדשים, ואם יתרשלו מזה חס ושלוש אז עון כל הדור תלוי בראשיהם כמפורש יוצא מפי חכמינו זכרונם לברכה ומדרשים אשר כל רואה חומר מניעת מחאה בדברי חכמינו זכרונם לברכה כל גופו תאחזמו רעד וארכבותיו דא לדא נקשן.

ומפני שלפי עניות דעתי מקור ההתרשלות לעורר הרבים בא, מגודל השכחה עד כמה החמירו חכמינו זכרונם לברכה בעון מניעת מחאה ותוכחה בעניני שכר ועונש.

על כן העתקנו מש"ס, זוהר הקדוש ושאר מדרשי חכמינו זכרונם לברכה עד מקום שידי מגעת גודל החיוב של תוכחה ומחאה לרבים.

חיוב תוכחה ומחאה מש"ס, זוהר הקדוש ומדרשים

כל מי שאפשר למחות באנשי ביתו ולא מיחה נתפס על אנשי ביתו, באנשי עירו נתפס על אנשי עירו, בכל העולם כולו נתפס על כל העולם.

(שבת נד:)

מתוך שהיה לו לפנחס למחות לחפני ולא מיחה מעלה עליו הכתוב כאילו חטא.

(שבת ה:)

מי שיש סיפוק בידו למחות ואינו מוחה הקלה תלוי בו.
(ירושלמי שבת פ"ה)

בשביל ד' דברים נכסי בעלי בתים נמסרין למלכות.

ואחד מהם על שהיה סיפק בידם למחות ולא מיחו.
(סוכה כט:)

הואיל והווי יתבי רבנן ולא מחו ביה, שמע מינה קא ניחא להו. - (דברי בר קמצא).

(גיטין נו:)

שכר פרשת בהעלותך - פרק ל"ה **ועונש** קנז

אבנר נענש (בהריגה) מפני שהיה לו למחות בשאול ולא מיחה.
(סנהדרין כ.)

יהושע כהן גדול לבוש בגדים צואים, שהיו בניו נושאים נשים שאינן הגונות לכהונה, ולא מיחה בהן.
(סנהדרין צג.)

בצדקיהו כתיב "ויעשה הרע בעיני ד'", שהיה בידו למחות ולא מיחה.
(סנהדרין קג.)

למד אדם ולימד, ושמר ועשה, והיה סיפק בידו למחות ולא מיחה הרי זה בכלל ארור, לא למד אדם ולא עשה ולא שמר ולא לימד לאחרים ולא היה סיפק בידו למחות ומחה הרי זה בכלל ברוך.

(ויקרא רבה כה)

אמר לה הקדוש ברוך הוא (למידת הדין) הללו צדיקים גמורים והללו רשעים גמורים, א"ל היה בידם למחות ולא מחו א"ל גלוי וידוע לפני שאם מיחו בהם לא היו מקבלין מהם, א"ל אם גלוי וידוע לפניך לפניהם מי גלוי ולפיכך היה להם למחות ולהתבזות על קדושת שמך ולסבול הכאות מישראל.

(תנחומא תוריע ט)

קח את כל ראשי העם והוקע אותם, בראשי העם תלה על שלא מיחו בבני אדם.

(תנחומא בלק יט)

ומי הרג אותם, פנחס, שהיה סיפק בידו למחות ולא מיחה, **וכל מי שסיפק בידו למחות ואינו מוחה להחזיר ישראל למוטב כל דמים שנשפכין בישראל נשפכין על ידיו.**

(ילקוט שופטים סח)

היו להם לסנהדרין גדולה שיקשרו חבלים של ברזל במתניהם ויגביהו בגדיהם למעלה מארכובותיהם ויחזרו

קנח שכר פרשת בהעלותך - פרק ל"ה ועונש

בכל עיירות ישראל, יום אחד ללכיש, יום אחד לעגלון, יום אחד לחברון, יום אחד לירושלים, וילמדו אותם דרך ארץ.
(ילקוט שופטים סח)

לא חרבה ירושלים אלא בשביל שלא הוכיחו זה את זה.

(שבת קיט:)

האי צורבא מרבנן דמרחמין ליה בני מתא לאו משום דמעלי טפי אלא משום דלא מוכח להו במילי דשמיא.

(כתובות קה:)

בעיקבתא דמשיחא אין תוכחה.

(סוטה מט:)

מפני מה זכה ירבעם למלכות מפני שהוכיח את שלמה.

(סנהדרין קא:)

יאהב את התוכחות, שכל זמן שתוכחות בעולם נחת רוח באה לעולם, טובה וברכה באין לעולם, ורעה מסתלקת מן העולם.

(תמיד כח.)

כל המוכיח חבריו לשם שמים, זוכה לחלקו של הקדוש ברוך הוא, ולא עוד אלא שמושכין עליו חוט של חסד.

(תמיד כח.)

כל היודע להוכיח ומוכיח את הרבים, הרי הוא עושה קורת רוח לפני קונו.

(תנא דבי אליהו רבה ג)

מי שיודע שתבירו רשע, ומחניף לו, ומלא עונות, ואומר לו צדיק אתה, ראוי שיבאו עליו כל הקללות שבתורה, אבל מי שמוכיח חבריו שיחזור בו נוטל ברכות... אותו המתוכח, אם קבל עליו וחוזר בו, גם הוא מקבל ברכות.

(ילקוט דברים תשצג)

וכי יש אדם ששונא בנו, אלא מתוך שאינו מוכיחו על התורה והחכמה ודרך ארץ, עתיד לשנאהו אבל אם מוכיחו, נעשה אוהבו.

שכר פרשת בהעלותך - פרק ל"ה ועונש קנט

(ילקוט משלי תתקנ)

באותה שעה עמדה מדת הדין ואמרה לפניו אף הצדיקים שבתוכה כתוב על מדתם תי"ו של דם, תי"ו תמות, השיב הקדוש ברוך הוא ואמר להם למה, א"ל מפני שלא הוכיחו את בניך בדברי תוכחות ולא אמרו להם לבל יחטאו, השיב הקדוש ברוך הוא גלוי וידוע לפני שאם היו מוכיחים אותם לא היו שומעין להם, השיבה מדת הדין אף על פי שלא היו מקבלים מהם הי"ל להוכיחם, **מיד שתק הקדוש ברוך הוא וחישב את כל הצדיקים שהיו באותו הדור בירושלים כרשעים, ונשתלחו על ירושלים ו' מלאכי חבלה וחבלו.**

(אותיות דר"ע א)

מי שבידו להוכיח ואינו מוכיח נלקה בצרעת.

(זוהר הקדוש חלק ג' דף מו:)

הצדיק מזדרז לילך אל הרשעים להשיבם מעונם ומודיע להם הדין של מעלה ועונש הגיהנם, ואינו נותן שינה לעיניו ביום ובלילה עד שמוכיח אותם ומביאם שישוּב בתשובה.

(זוהר הקדוש חלק א' כ:)

כל ישראל ערבים זה בזה.

(תורת כהנים פ' ד')

אפילו צדיקים גמורים נתפסים על הדור וכו' על שלא מיחו ברשעים.

(תנחומא משפטים)

אחד מהדברים שלפי גודל החטא אין הקדוש ברוך הוא מספיק בידו לעשות תשובה, מי שאפשר בידו למחות באחרים בין יחיד בין רבים ולא מיחה אלא יניחם בכשלונם.

(רמב"ם הלכות תשובה פרק ד' הלכה א')

חייב אדם למחות בעוברי עבירה, וכל מי שאינו מוחה ובידו למחות נתפס באותו עון.

(רמ"א ביוורה דעה סימן של"ד סעיף מ"ח)

קס שכר פרשת בהעלותך - פרק ל"ה ועונש

אין הגזירה אלא על מי שיש בידו למחות ולא מיחה.
(ילקוט רות עה"כ וימת אלימלך)

כל האומר שלמה חטא אינו אלא טועה, והכתיב "ויעש שלמה הרע" וכי' אלא מפני שהיה לו למחות בנשיו ולא מיחה, מעלה עליו הכתוב כאילו חטא, אמר רב יהודה אמר שמואל נוח לו לאותו צדיק שיהא שמש לד"א ואל יכתב בו ויעש הרע בעיני ד', וכתב רש"י וזה לשונו: שמש לחטוב עצים ולשאוב מים בשכר לע"א ואל יכתב בו דבר זה **ללמדך שקשה התוכחה במי שבידו למחות**.

(שבת דף נו:)

על זה נענשו אנשי פלגש בגבעה, **אמר להן הקדוש ברוך הוא בכבודי לא מחיתם, על כבודו של בשר ודם מחיתם**.

(סנהדרין קג:)

הא דכתיב "והכרתי ממך צדיק ורשע", בצדיק שאינו גמור **כיון שהיה בידם למחות ולא מיחו הוי להו כצדיקים שאינם גמורים**.

(עבודה זרה דף ד.)

יען שאהרן לא מיחה במשה. (במי מריבה) כי נהג בו כבוד כתלמיד לרב, ואין חולקין כבוד לרב במקום שיש חילול השם, ועל שלא מיחה נלקה כיוצא בו.

(מדרש תנחומא, חקת)

מזה (מפנחס) **ילמוד האדם שיקנא את קנאת ד' צב-אות כשרואה איזה חילול השם או חילול התורה, ראה איך החזיק לו השם יתברך טובה וחנות וברית שלום עד כאן לשונו**.

(של"ה הקדוש בעשרה הילולים)

הרבה כשרים היו בדור כמו נח ונמחו עם הדור

מה שכתוב בתנחומא ראה, דהרבה כשרים היו בדור כמו נח ונמחו עם הדור, הטעם שנמחו אותם הכשרים משום

שכר פרשת בהעלותך - פרק ל"ה **ועונש** קסא

שלא מיחו, מה שאין כן נח שמיחה בהם כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה בבראשית רבה על הכתוב ש'נאו בשער מוכיח'.

(החיד"א בחומת אנך פרשת נח)

מי שאינו מחזיק במחלוקת על המתייצבים על דרך לא טוב ומושכי העון הרי הוא נענש מפשעיהם לכל חטאתם, ועובר בלאו שנאמר "ולא תשא עליו חטא" וכו' וחובה על כל ירא ה' אף כי אוהב טהור לב להעיר קנאה וכו' עד כאן לשונו.

(שערי תשובה לרבינו יונה שער ג, אות נט)

כתב הרמ"א ב"ורה דעה סימן של"ד (בסופו ובחושן משפט סימן יב, מתשובת מהרי"ו סימן קנז), דנהגו עכשיו שלא למחות בעוברי עבירה משום שיש סכנה בדבר, מזה דשו רבים וכהיתרא דמו להם לחנוף לאשר לו שם ויד קצת אצל שום שררה או שאר תקיפות אף על גב' דלא ברי היזקא, על כן תפוג תורה, ולעניות דעתי טעות גמור הוא זה, ודברי מהרי"ו לא נאמרו אלא בב"רי היזקא ואי לא תימא הכי בטלת לא תגורו מעיקרא, דודאי לא נאמר לא תגורו כי אם בדאיכא מקום לירא כמו שכתוב בנדה (דף סא, וכעין זה בשאלות ותשובות הרשב"א הובא בבית יוסף חושן משפט יב, וכו', ושו"פ הממונה על ישראל לרדות העוברים ומקיים לא תגורו יזכה למחיצת פנחס המקנא, ורעה אליו לא תאונה.

(פתחי תשובה בשם בכור שור)

אל תקנא בעושי עולה, **דכל מאן דחמי עובדיהון ולא קני לקודשא בריך הוא אעבר על תלת לאוין**, בגין כך בעי לי לבר נש לאתפרשא מנייהו ולמסתא אורחיי מנייהו עד כאן לשונו.

(זוהר הקדוש חלק א' דף רלט:)

כל ההוא בר נש דמקני ליה לקודשא בריך הוא לא יכיל מלאכא דמותא לשלטאה ביה כשאר בני נשא.

(זוהר הקדוש חלק א' דף כט:)

כל מי שיש בידו יכולת למחות ומוחה ונוקם נקמות מהרשעים בעולם הזה **הקדוש ברוך הוא כורת עמו ברית**

קסב שכר פרשת בהעלותך - פרק ל"ה ועונש

ולזרעו אחריו כמו שעשה לפנחס.

(ראשית חכמה שער הקדושה פרק י"ב בשם הר"י אבוהב זצ"ל)

החטא הקטן כשיסכימו עליו דעת הרבים והדת ניתנה בבתי דיניהם שלא למחות בו, הנה הוא זמה ועון פלילי וחטאת הקהל כולו, ולא ניתן למחילה אם לא בפורעניות הקהל והוא היה עון סדום.

(ספר העקידה שער כ')

מתוך שלא מיחו בעוברי עבירה למדו הדורות מעשיהם.

(רש"י סוטה דף מא:)

מי שבידו למחות ולא מיחה נתפס על חטאו וזה דבר ברור מדברי רבותינו, גם מן הכתוב וכו' **והעובר עליה ולא הוכיח בטל עשה, ועוד שהוא מכת הרשעים שעושיין כן.**

(חינוך מצוה רלט, ועיין עוד בשל"ה בתחילת ספרו)

אשמיהם של ישראל תלויים בראשי דיניהם.

(ילקוט יחזקאל סימן שמא, וילקוט דברים תת"ב)

בן אדם צפה נתתיך לבית ישראל ושמעת מפי דבר וגוי **ולא דברת להזהיר רשע מדרכו הרשעה לחיותו, הוא רשע בעונו ימות ודמו מידך אבקש.**

(יחזקאל ג)

אהרן, בהעגל שכוונתו לא היתה לרעה אבל על אשמת העם האשים אותו, כי היה ראוי להוכיחם, והם נכשלו על

ידו.

(רמב"ן תשא עה"כ מה עשה לך העם הזה)

מפני מה מתים תלמידי חכמים בלא זמנם מפני שהם בוזים בעצמם שאינם נוקמים ונוטרים כנחש על דברי תורה ויראת שמים.

(אבות דרבי נתן פרק כ"ט)

היו גדולי ישראל רואין דבר עבירה והופכים פניהם ממנו, אמר להם הקדוש ברוך הוא תבא שעה ואני עושה לכם

כן.

שכר פרשת בהעלותך - פרק ל"ה ועונש קסג

(מדרש רבה איכה עה"כ ויצא מבת ציון)

צדיק זה חלל שבת, חסיד זה עבר על נדה, ירא אלקים זה עבר על נבילה וטריפה ושעטנז, קדוש זה עבר על אשת איש

ולסיום הדברים: אעתיק מה שכתב הלוחם הגדול מוהר"ר חיים סופר זצ"ל בספרו הבהיר שערי חיים (דף ו, ע"ב), וזה לשונו: אוי מיום הדין ואוי מיום התוכחה בבוא עת מועד לכל חי, וכי יפקוד די על מעשי אנוש ועל פעולות אדם שיחופש וימצא כתוב: צדיק זה חלל שבת, חסיד זה עבר על נדה, ירא אלקים זה עבר על נבילה וטריפה ושעטנז, קדוש זה עבר על אשת איש, וישתוממו כל אנשי אמונה וישאלו הלא הצור תמים פעלו, ויענהו ד' בסערה: הלא היה בכחך למחות באיש פלוני אלמוני רשע. מדוע לא זכרת אותו ולא פקדת עליו אשמו וכו' עד כאן לשונו.

קריאה וזעקה נוראה

מופנית אל מעלת כבוד הרבנים מנהיגי קהילות ישראל די בכל אתר ואתר ואל כל אשר ביכלתם להשפיע על המון בית ישראל לקחת חבל וחלק ובפרט אל העשירים הנגידים נדיבי העם בהצלת עם ישראל מטמיון וכליון רוחני חס ושלום, שהחובה מוטלת בזה על כל יחיד מישראל במצות תוכחה לבל יתבולל בעמים, ולבלתי ירדו לבאר שחת חס ושלום, שכל קיומו של עם ישראל תלוי בזה והקולר תלוי בצוואר של כל אחד ואחד מישראל שאינו משתתף בזה.

קסד שכר פרשת בהעלותך - פרק ל"ה ועונש

אם הרב אינו מעורר את העשיר, או הרב אינו מתעניין בכלל לתקן את הכלל ישראל, אז כל עוונות הכלל ישראל מוטל על ראש הרב.

חוב על כל אחד מישראל

בבית דין של מעלה יתבעו את כל אחד מישראל על שבע מיליאן יהודים

כל אחד מישראל יש לו חברים עשירים שיש ביכולתם להציל הכלל ישראל, ואם אינו מעורר את חבריו לדבר אתו על ענין הצלת הכלל ישראל, אז יתבעו אותו לפי הכוח שהיה בידו להוכיח את חבריו העשיר להציל הכלל ישראל.

כל מי שיש בידו להחזיר ישראל למוטב ואינו מחזיר כל דמים שנשפכין בישראל נשפכין על ידו

כבר אמרו חכמינו זכרונם לברכה במדרש ילקוט (שופטים י"ב) כל מי שסיפק בידו למחות ואינו מוחה, להחזיר ישראל למוטב ואינו מחזיר, כל דמים שנשפכין בישראל נשפכין על ידו, שנאמר ואתה בן אדם צופה וכו' ואתה כי הזהרת את הרשע, מלמד שכל ישראל ערבין זה לזה. **אם תאמר אותם ע"ב אלף שנהרגו בגבעת בנימין מפני מה נהרגו היה להם לסנהדרין שהניח משה ויהושע ופנחס עמהם שיקשרו חבלים של ברזל במתניהם ויגביהו את בגדיהם למעלה מארכבותיהם ויחזרו בכל עירותיהם של ישראל יום אחד ללכיש יום אחד לעגלון, יום אחד לחברון יום אחד לבית א-ל, יום אחד לירושלים, וילמדו אותם דרך ארץ בשנה ובשתים בשלשה בד' ובה' עד שיתישבו ישראל בארצם ויתגדל ויתקדש שמו של הקדוש ברוך הוא בעולם כולו שבראו מסופו ועד סופו והם לא עשו כן אלא כיון שנכנסו ישראל לארצם כל אחד ואחד רץ לכרמו ולזיתו ואמרו שלום עלי נפשי שלא**

שכר פרשת בהעלותך - פרק ל"ה **ועונש** קסה

להרבות הטורה. שנו חכמים במשנה הוי ממעט בעסק ועסוק בתורה ואם בטלת מן התורה יש לך בטלים הרבה כנגדך וכשעשו בגבעת בנימין דברים מכוערים ודברים שאינם ראויים **יצא הקדוש ברוך הוא להחריב את כל העולם ונפלו ע"ב אלף**. ומי הרג אותם **סנהדרי הגדולה שהניח משה ויהושע ופנחס עמהם** עד כאן לשונו.

היאך לא יחרדו לבבות הרבנים ובעלי היכולת ובעלי השפעה, ואיך לא תסמר שערות ראשם לדברי הילקוט הזה, **שסנהדרי הגדולה על ידי שלא מיחו נהרגו ע"ב אלף בגבעת בנימין, וכמה אנו צריכים למחות ולהתריע ולהזהיר את העם בכל הדרשות, להציל את העם לעורר את לב העם לפעול בגוף ובממון בכל מה שאפשר וכל אשר לו יתן בעד הצלת נפש העם, כל הדרכים כשרות וכל התחבולות וטצדקאות מותרות ואין שום דבר שבעולם שיוכל למנוע להציל את העם מרדת שחת.**

בא וראה סנהדרי הגדולה על שלא לימדו את העם דרך הארץ בזמן שנכנסו ישראל לארץ, לאחר שנים שאירע העוון בגבעת בנימין ונענשו ישראל על כך, נחשב להם שהם הרגו את אותם ע"ב אלף מישראל שנפלו ותלו הקולר בצווארם, **בנידון** דידן שהמדובר הוא על החובה הגדולה בהצלת העם ממש **שמספר בניו הנאבדים מגיע למספר וסך אסטראנאמי מטמיון וכליון רוחני שזה יותר חמור מההורגו, וחמור בהרבה מהעבירה שעברו בגבעת בנימין, אין הדבר נוגע רק לפרט אלא לאומה הישראלית בכללותה הנמצאת בסכנת כליון ונוגע לצפור נפשה של קיום עם ישראל בהווה, ומכל שכן בעתיד, כלל העם הישראלי הולך ומתדלדל מיום ליום ומשעה לשעה, בניו מתנכרים ומתנתקים מול עינינו, ורבים חללים הפילה ומפילה בוודאי ובוודאי שלא העת לחשות. לב מי לא יחרד מיום הדין ומהעונש הנחרץ על העוון הגדול והחמור הזה, כי**

קסו שכר פרשת בהעלותך - פרק ל"ה ועונש

כל מי שיש בידו למחות ואינו מוחה, להחזיר את העם למוטב ואינו מחזיר, כל דמים שנשפכין בישראל שנשפכין על ידו. לעת כזאת שהדמים נשפכין לעינינו, בוודאי שהוא על ידי אלו שסיפק בידם לעשות ואינם עושים, האם נחריש ולא נקום ונרים קול זעקה גדולה ומרה, על הבנים האבודים ועל הנמצאים באם הדרך בפרשת דרכים במצב הטראגי הזה, למה נחשב הכסף וצבירת הון המדומה, בזמן שבגורם הזה המכונה כסף, ממון, אפשר לנצל כדי להעמיד ולעצור את המגיפה האיומה הלזו... כשהמדובר בהצלת נפשות ועולמות רבים אין מסתכלים על חסרון כיס ולא שייך בזה חסרון כיס, ובפרט כשהדבר נוגע להצלת נפשו הוא ונפש בני ביתו שלא יתפס מפאת הערבות שכל ישראל עריבין זה לזה.

בני האומה העומדים בפרשת דרכים מחכים ומצפים לנו בכליון עינים, שנבוא אליהם ונגיע אליהם בעוד מועד בטרם החליטו על דרכם בעתיד מחמת חסרון ידיעתם שאינם מכירים את האמא-האומה ואינם יודעים עליה על טיבה ודרכיה, האם בעת הזאת נחריש ונשתוק ונשב מנגד בחיבוק ידים ובאפס מעשה? לא ולא, עלינו לצאת ולהתריע בשק ואפר ברחובות העיר להפסיק את האדישות, להוזיל כסף בלי גבול ושיעור להעיר ולעורר לבבות הנרדמים מי בגוף, מי בנפש, ומי בחומר שחס ושלום לא יצא עלינו קיטרוג. ומיד, פן נאחר את המועד!!! כי לא נוכל לומר אני את נפשי הצלתי וכל אחד ירוץ לכרמו ולביתו, כל זמן שלא מיצה כל אחד ואחד כל הדרכים וכל האפשרויות אשר בידו וביכלתו לעשות.

מי שיש בידו למחות נתפס לפי גודל יכלתו למחות

איתא במסכת שבת (דף נ"ד ע"א): כל מי שאפשר למחות באנשי ביתו ולא מיחה נתפס על אנשי ביתו, באנשי עירו נתפס על אנשי עירו, בכל העולם כולו נתפס על כל העולם וכו'.

שכר פרשת בהעלותך - פרק ל"ה **ועונש** קסז

מדוע ראשי העם נענשים תחילה

בספר חרדים (דף מט:) כתב דהוא הדין השותק לצרכי מצוה שהוא בכלל ולא יהיה בך ערות דבר ושב מאחריך. וכל זה אפילו ליחיד וכל שכן הרבנים שאחריותם גדולה של מי שיש בידו למחות, ואמרו חכמינו זכרונם לברכה (בזוהר הקדוש) **רישי עמא דידעו ולא מחו בידיהו אתענשו בקדמיתא.**

ההבדל בין מי שמיצר ודואג על אחרים שעוברים על רצונו יתברך לבין מי שאינו מיצר על כך

והנה הטעם לדברי הילקוט המובא לעיל יש לומר על פי מה שמביא בספר דבר בעתו מבעל החפץ חיים זצ"ל וזה לשונו:

גם ידע האדם שיש חילוק גדול בין העובד ה' ומקיים מצוותיו בעבור שחפץ באמת בעבודתו ובמצוותיו, ובין מי שעושה הכל רק לקבל שכר בזה ובבא, ויורה על זה הכתוב אשרי איש ירא ה' במצוותיו חפץ מאד, ויורה על זה הכתוב במצוותיו ולא בשכר מצוותיו, וזה שנאמר "ושבתם וראיתם בין צדיק לרשע בין עובד אלקים לאשר לא עבדו", ורצה לומר אפילו מקיים מצוות ה' אבל רק בשביל עצמו תראו ההיכר ביניהם לעתיד לבא.

ובמה יבחן האדם אם הוא עובד אמיתי או כוונתו בעבודתו רק בשביל הנאה עצמית לקבל שכר ולהנצל מעונש. הבחינה הוא בזה, דמי שהוא עובד אמיתי, תשוקתו שיהיו הכל עובדי ה' ועושי רצונו, כדי שיתגדל כבוד השם יתברך, ואם הוא רואה אנשים עוברים על רצון השם יתברך הוא מיצר ודואג עד מאוד. לא כן מי שכוונתו רק בשביל הנאת עצמו, אין חושש כלל אם שאר אנשים עוברים על מצוות ה', וחושב כיון שהוא בעצמו נזהר שלא יעבור על התורה ולא יענש

קסח **שכר** פרשת בהעלותך - פרק ל"ה **ועונש**

בגיהנם, די לו, ועל כן אינו מיצר ודואג כלל שאחרים מחללים שם כבודו יתברך בשאט נפש.

ותדע אחי כי כל זה פשוט בעיניו גם כן, שמי שאומר מה לי לדאוג על אחרים לעזור להם אות הוא שכל עבודתו הוא רק בשביל עצמו שיביא טובה לו בזה או בבא ולא בשביל כבוד השם יתברך שאילו היה חושש לכבודו בודאי היה מתחזק בכל עוז שלא יעבור שום אדם על עבירה.

כשאדם אוהב את מלכו משתוקק

גם לאהבהו על כל בני מדינתו

וענין זה שכתבתי כתוב בתורה בפרשת קריאת שמע "ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך" וכו' ופירשו חכמינו זכרונם לברכה **ואהבת שתאהבהו על הבריות**, והוא כמו האוהב הנאמן למלכו משתוקק לאהבהו על כל בני מדינתו, שיהיו הכל נאמנים בעבודתו באהבה ובלב שלם. ומה שסיים הכתוב "בכל לבבך" וגו' משמע דקאי על ענין זה נמי דצריך להשתדל בכל לב ובכל נפש, ובכל נפשך היינו לאהבהו על הבריות שלא לשמוע ליצרו, "ובכל מאדך" שלא יקפוץ את ידו במקום שנוגע לכבוד שמים, שיתחזק על ידי זה עבודתו בעולם. וזה מה דאיתא בספרי "**ואהבת את ה' אלקיך שתאהבהו על הבריות כאברהם אביך דכתיב ואת הנפש אשר עשו בחרן**".

וידוע דרכו של אברהם אבינו שהיה גדול במידת החסד מאוד ועל ידי זה קירב את הבריות תחת כנפי השכינה וכדכתיב "ויטע אשל בבאר שבע ויקרא שם בשם ה' א-ל-עולם", וכדאיתא במדרש דעל ידי האשל הוקרא ה' בפי כל הבריות וזהו שאמר ואהבת את ה' אלקיך וכו' לעיל.

גם ידוע שכל איש ישראל שקיבל על עצמו קיום התורה בעת קבלת התורה לא על עצמו בלבד קיבל, אלא כל מה

שכר פרשת בהעלותך - פרק ל"ה **ועונש** קסט

שיהיה ביכלתו לחזק את קיום התורה אצל שאר בני ישראל התחייב על עצמו **ונעשו אז כל ישראל ערבים זה לזה**. וזהו סיום התורה בפרשת נצבים, "הנסתרות לה' אלקינו והנגלות לנו ולבנינו עד עולם לעשות את כל דברי התורה הזאת", וכמו שפירש רש"י, **דהיינו שנעשו ערבים זה לזה**.

הטעם מדוע ישראל יכול להוציא את חברו במצוה גם אם הוא בעצמו קיים המצוה ומדוע חייב להפרישו מאיסור

ולכך הדין שכל אחד מישראל מוציא את חברו בקיום המצות אף שהוא יצא כבר, כגון קידוש וכיוצא בו, דאם תחסר לחבירו איזו מצוה הוי כאילו חסרה לו גם כן כדאיתא ברא"ש (ברכות פרק ג'), וכן הדין נמי במי שיפריש את חברו מאיסור לא-תעשה. ולכך נפסק הדין ביורה דעה (סימן ש"ג), דאם רואה לחבירו שהוא לבוש כלאים ואפילו לדעת הרא"ש בהג"ה שאינו צריך לפשוט ממנו בשוק, כשהלבוש אינו יודע שהוא כלאים מפני כבוד הבריות, על כל פנים כשיגיע לביתו צריך להפרישו מהאיסור כדאיתא ביורה דעה (סימן שע"ג בהג"ה וכן בש"ך שם).

כדי להפריש מאיסור - גם תלמיד חכם צריך להעיד, מדוע?

וכן נמי לענין תלמיד חכם אף דאינו חייב להעיד במקום שאינו לפי כבודו, אבל לאפרושי מאיסורא צריך להעיד, כדאיתא בשבועות (דף ל"ע"ב), **דאם לא יפרישו מאיסור במקום שיש ביכלתו יענש גם הוא**. וכדאיתא בויקרא רבה שהפזורה ישראל, מה דרכו של שה לוקה באחד מאבריו וכולם מרגישים, ר"ל שדרך של השה כל העדר מתחברים ביחד, וכשאחד לוקה ברגליו והיא עומדת יעמדו כולם. **אף ישראל אחד חטא וכולם נענשים**.

תני רבי שמעון בן יוחאי, משל לבני אדם שהיו יושבים בספינה, נטל אחד מהם מקדח והתחיל לקדוח תחתיו,

קע שר פרשת בהעלותך - פרק ל"ה ועונש

אמרו לו חבריו למה אתה עושה כן, אמר להם מה איכפת לכם לא תחתי אני קודח, אמרו לו מפני שאתה מציף את הספינה וכו'.

ואם כן לענינינו נמי אם לא נשים לב להוכיח את אחינו בני ישראל, שעל ידי זה היינו יכולים למנעם מאיסורי לא תעשה וכו', אם לא נוכיח בוודאי יש עונש גדול, ויש עונש גדול בבא עת הפקודה ואתה עמדת מרחוק ולא ראית להושיעם בעת דחקם, שלא יבואו לידי האיסורים הללו, ועל כן בא וקבל דינך כיאתה לך.

אל יתפתה לומר כי אינו יחיד בעירו

ומה מאד יתמרמר על זה שבדבר תוכחה קלה היה יכול להסתלק מכל אלו הדינים. ואל יתפתה בנפשו לומר, שבודאי לא יהיה הדין עליו לבד, כי אינו יחיד בעירו. כי לעומת זה תדע, כשנתחייב אדם בערבות גדולה לכמה עשרות אלפים דינרים אפילו נתערבו אתו עוד כמה אנשים, מיהו כשמגיע לזמן התשלומים, אפילו אם יגיע עליו רק חלק מן הערבות, הוא עולה גם כן לסכום גדול, אשר ייצר לו מאד על ידי זה.

ואף כאן בענינינו, אלו האנשים אשר יש בידם לזרז את אנשי עירם להחזיק במצוה זו וכו', ולמנוע נפשות ישראל מאיסורים והתרשלו בודאי עיקר האשמה תהיה עליהם וכדאיתא **בתנא דבי אליהו כל מי שסיפק בידו למחות ולא מיחה ולהחזיר למוטב ואינו מחזיר, כל הדמים הנשפכים אינו אלא על ידו** שנאמר "ואתה בן אדם צופה נתתיך לבית ישראל ושמעת מפי דבר והזהרת אותם ממנו באמרי לרשע מות תמות ולא הזהרתו וגו' הוא רשע בעונו ימות ודמו מידך אבקש".

ולדעתי זה מה שאנו מתחננים באבינו מלכנו שתי בקשות, **אבינו מלכינו מחה והעבר פשעינו וחטאתינו מנגד**

שכר פרשת בהעלותך - פרק ל"ה **ועונש** קעא

עיניך ואחר כך אבינו מלכינו מחוק ברחמיך הרבים כל שטרי חובותינו. ולכאורה היינו הך. ולדברינו ניחא דמתחילה אנו מבקשים על סליחה על עונות ופשעים שאדם עובר בעצמו, ואחר כך אנו מתחננים עוד על שטרי חובותינו שאינם באים על פשעינו, כי אם על ידי ערבות לאחרים, וגם הם חובות עלינו וכו'.

**אל יאמר שמאחר ואינו יכול להציל את כולם
לא יציל גם מעט**

ועוד כתב שם: ועתה נבוא לבאר טענת המתרשלים בזה ולתת תשובה נצחת על דבריהם. יש אומרים כי רבו הנודדים בעירנו ואין בידינו להציל את כולם ומה תועלת תהיה כשנציל מעט מהם, אם אין ביכלתנו להושיע לכולם. אבל באמת טענה זו היא מפתויי היצר, ולמה הדבר דומה לסיעת אנשים שהלכו בדרך על גשר הנהר ונשבר הגשר ונפלו כולם להנהר ויצעקו הושיעו הושיעו כי באו מים עד נפש. והיו שם שני אנשים שיכולים לשוט במים וירץ אחד מהם להנהר להוציא את מי שהוא מתוך המים. ויען לו השני, למה אתה יגע הלא נפלו לשם כעשרים אנשים התדמה שתוכל להציל את כולם.

ויען ויאמר לו, לא הבינותי שאלתך, וכי בשביל שאין ביכלתי להציל את כולם אעלים עיני מדמי אחינו הטובעים ואתרשל מלהציל מה שאפשר להציל. הלא אף אם אציל רק מעט מן המעט מהם שלא יכרתו מן החיים, כדאי כל עמלי ויגיעי, והמקיים נפש אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא.

וכן נמי בענייננו וכי בשביל שאין ביכלתנו להציל כולם שלא יבואו לעבור על לאוין וכריתות נתרשל לגמרי, אלא כל מה שביכלתנו לעשות ולהציל שלא יעברו על מצות התורה

קעב שכר פרשת בהעלותך - פרק ל"ה ועונש

הקדושה אנו צריכים להציל, אף אם לא נציל רק מעט מן המעט, וכמו שאמר שלמה המלך עליו השלום, כל אשר תמצא ידך לעשות בכוחך עשה. (עד כאן לשונו של הגאון הקדוש בעל חפץ חיים זצ"ל).

האדם האוהב באמת את הקדוש ברוך הוא צועק מרה כשרואה בני אדם מורדים בהקב"ה

הנה מכל הדברים הקדושים הנזכרים לעיל של הגאון בעל החפץ חיים זצ"ל, מתבאר היטב גודל החיוב של מצות הוכח תוכיח את עמיתך. **כי האדם האוהב באמת את הקדוש ברוך הוא אי אפשר שלא יזעק ולא יצעק מרה כשרואה בני אדם מורדים בהקדוש ברוך הוא.** ושרוב רובו של עם ישראל נכלה ונכרת מה' ומעמו לדורות עולם שמזה נמשכים לא עלינו הפגעים רעים ומרעין בישין המתרגשים ובאים לעולם.

אוי לעינינו שכך רואות. ומה יכאב לבנו שבעלי ההשפעה אינם מעוררים את לבב אחינו בכל דרשותיהם ודבריהם להוכיח את אחינו שלא יביאו ולא ימיטו חס ושלוס אסון עליהם ועל כלל ישראל.

הטעם מדוע מתייחס הריגת הע"ב אלף לסנהדרין

ועכשיו נבין היטב את דברי המדרש ילקוט שהתחלנו, שבשביל שלא מיחו הסנהדרין נקרא על שם הריגת ע"ב אלף מישראל מגבעת בנימין, כי כל אחד ואחד קיבל ערבות זה לזה, וכשלא מיחו הרי פונים אל הערב מי שערב בעדם, והערבים הם הסנהדרין שצריכים ללכת מעיר לעיר ומכפר לכפר, לזעוק ולהתריע על חטאת ישראל שהם נכשלים.

שכר פרשת בהעלותך - פרק ל"ה **ועונש** קעג

**אם האדם יחיה אלף שנים ויעסוק בתורה ועבודה לעצמו
אינו יוצא ידי חובתו בעבודת השם יתברך**

בספר מבשר צדק פירש מה שכתוב **אם אין אני לי מי לי, כי
אפילו יחיה אדם אלף שנים ויעסוק בתורה ועבודה
אף על פי כן לא יוכל לצאת ידי שמים מה שמחויב לעבוד את
השם יתברך. ותרופה אחת מצאנו לו אם יזכה את הרבים
בתורה ובמצוות אז תורתם ומצוותם יהיו לו למליצי יושר
לפני אב הרחמים יתברך. וזה שאמר אם אין אני לבדי עוסק
בתורה ובעבודה אלא אני עוסק עם רבים ומזכה אותם, מי
שיעשה מצוות ומעשים טובים לי שייך לי כיון שאני זכיתי
אותם וכל מה שעושים יעלה על חשבוני. וכשאני לעצמי עובד
ה' ואינני מזכה את הרבים מה אני כלומר מה אני נחשב וכו'.**

**החובה לדרוש לאחרים דברי כבושין
עד שיחדיר אהבתו יתברך על בריותיו**

ועיין בספר חרדים הקדוש ובתשב"ץ הקדוש וברמב"ם
שמובא "ואהבת את ה' אלקיך" שידרוש לאחרים
דברי כבושין עד שיאהב ויכניס את אהבתו יתברך על בריותיו
וכמו איש נאמן האוהב את המלך משתדל בכל כחו להכניע
אומות אחרות להכניסם תחת ממשלת מלכו.

אין הבדל בזה בין גדול לקטן, והקטן יאמר בזה גדול אני

ובודאי אין חילוק בין אדם קטן ובין אדם גדול כל מי
שנאמן למלך משתדל להכניס אהבת המלך בלב
הבריות. ועל אחת כמה וכמה להכניס אהבת מלך מלכי
המלכים בלב הבריות, גם הקטן יאמר גדול אני וכל אחד מה
שביכולתו לעשות לאהב את הקדוש ברוך הוא על הבריות
מחויב לעשותו ככל האפשר, ואפילו אדם קטן אם ימנע עצמו
מזה מפני עניויותו ענשו גדול מנשוא שמנע הטוב למלכו.

(התעוררות תשובה).

קעד שכר פרשת בהעלותך - פרק ל"ה ועונש

מי שמתקן רק את נפשו זכותו מעוטה, ומי שמתקן גם נפשות רבות תכפל זכותו כפי מה שמתקן

בספר הקדוש חובת הלבבות (שער אהבת ה' פרק ו') וזה לשונו: **וכן מי שאינו מתקן אלא נפשו בלבד תהיה זכותו מעוטה ומי שמתקן נפשו ונפשות רבות תכפל זכותו כפי זכיות כל מי שמתקן לאלוקים.** כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה **כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו. ואמרו משה זכה וזיכה את הרבים זכות הרבים תלוי בו** שנאמר (דברים ל"ג) **"צדקת ה' עשה ומשפטיו עם ישראל".** ואומר (משלי כ"ד) **"ולמוכיחים ינעם ועליהם תבא ברכת טוב".** ואומר (מלאכי כ') **"תורת ה' היתה בפיהו" וכו'.** ואומר (דניאל י"ב) **"ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד".** ועל כן צוה הבורא להוכיח את המקצרים כמו שכתוב **"הוכח תוכיח את עמיתך",** ואמרו ז"ל עד היכן היא תוכחה, רב אמר עד קללה, ושמואל אמר עד הכאה, ונאמר **"מוכיח אדם אחרי חן ימצא",** ומהם שמחתו וגילתו בזכיותיו מפני ששש בהם לא לגיאות ולתפארת, עד כאן לשונו.

פוק חזי מה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה בענין גודל העונש של המונע עצמו מלזכות את הרבים

במדרש תנחומא (פרשת שמיני ט'), וזה לשונו: אלימלך שופט היה בשופטים והוא איש זרוע ואנשים רבים תחת ידו והיה רואה הצרה והרעב, ולא היה מזהיר לחטאים לשוב מרשעם ושב ללכת בנפשו מבית לחם לגור בשדי מואב להחיות נפשו ברעב ונפש אשתו ברעב ונפש בניו, ולא היה יודע כי התורה תחי' נפש בעליהן לא הבלי עולם, והוא שהיה חשוב שנאמר (שם) **"וילך איש מבית לחם יהודה",** ואין אומרים איש אלא לאדם חשוב שנאמר (במדבר י"ב) **והאיש משה עניו מאד,** שאלימלך היה איש חשוב שמחשבים אותו במקומו והלך

שכר פרשת בהעלותך - פרק ל"ה **ועונש** קעה

להציל את נפשו ונפש ביתו, ולא טרח עצמו בעסקי הצבור כמו שהוא אדם חשוב ויאמינו לדברו להשיבם מרעתם ולהזהירם שישובו בתשובה ולפיכך אירע לו כמו שאמר הכתוב "וימת אלימלך איש נעמי" (רות א') וכן מתו בניו שנאמר (שם) "וימותו שני בניו" וגו'. (ועיין סנהדרין ד' כ" ע"א אר"י אמר רב וכו', שמואל ב', ג', ל"ג, ל"ד).

כל מי שסיפק בידו למחות ואינו מוחה כאילו עשה העון בעצמו

והנה בגמרא ירושלמי מסכת שבת (דף נ"ב ע"ב) ובמסכת ביצה (דף כ"ג ע"א) וזה לשונו: אמר רבי חנניא פעם אחת יצאת [פרתו], והשחירו שיניו מן הצומות, א"ר אידי דחוטריה אשתו היתה, ומנין שאשתו קרוי עגלה שנאמר (שופטים י"ד) לולי חרשתם בעגלתי לא מצאתם חידתי, תמן אמרין שכנתו היתה, ויש אדם נענש על שכנתו, אמר רבי קירס דימא ללמדך שכל מי שהוא סיפק בידו למחות ואינו ממוחה קלקלתו תלוי בו, עד כאן לשונו. ופירש שם: כאלו הוא עשה העון בעצמו לכך נקראת על שמו.

ולאידך גיסא זיל קרי בי רב גודל השכר של המזכה את הרבים, אלקנה זכה לבן כשמואל מפני שזיכה את הרבים

בשמואל א', א', "ויהי איש אחד כו' ושמו אלקנה" גו', בפסוק ג' "ועלה האיש ההוא מעירו מימים ימימה להשתחות ולזבוח לה" וגומר.

אלקנה היה עולה לשילה ארבע פעמים בשנה, שלשה מן התורה ואחת שקבל עליו בנדבה, שנאמר "ועלה" כו' [ונא' בענין זה (שם כ"א) את זבח הימים ואת נדרו דמשמע חוץ מן שלש רגלים, ישועות יעקב] עלה אלקנה ואשתו ובניו ובני ביתו ואחיו ואחיותיו וכל קרוביו היו עולין עמו, ואמר להם למדו דרך עבודה מן הכנענים ומן העכו"ם שעשו דרך עבודה לעבודה זרה שלהם

קעו שכר פרשת בהעלותך - פרק ל"ה ועונש

אף על פי שהם הבל וריק, קל וחומר שאתם צריכים לעשות דרך עבודה ולעלות לפני ארון ברית ה' שהוא א-ל חי וקיים בריך שמיה לעלם ולעלמי עלמיא, אמר להם שיעלו כולם עמו וכשעולים עמו בדרך היו לנין ברחובה של עיר, והיו מתקבצין האנשים לבד, והנשים לבד, שכן האיש היה מדבר עם האיש, והאשה עם האשה, וגדול עם הקטן, והיתה המדינה מרגשת והיו שואלין להם להיכן תלכו ואומרים להם לבית האלקים שבשילה שמשם תצא תורה ומעשים טובים, ואתם למה לא תבאו עמנו ונלך ביחד, מיד עיניהם משגרות דמעות ואומרים להם נעלה עמכם, וכן אמר להם עוד הפעם עד שעלו עמו.

לשנה הבאה חמשה בתים, ולשנה האחרת עלו עמו עשרה בתים, ולשנה האחרת הרגישו כולם לעלות והיו עולין עמו כמו ששים בתים, ובדרך שהיה עולה שנה זו אינו עולה לשנה האחרת עד שהיו כל ישראל עולין והיה אלקנה מכריע את כל ישראל לכף זכות וחינך אותך במצות וזכו רבים על ידו. הקדוש ברוך הוא שהוא בוחן לבות וכליות אמר ליה לאלקנה אתה הכרעת את ישראל לכף זכות, וחנכת אותם במצות, וזכו רבים על ידך, אני אוציא ממך בן שיכריע את כל ישראל לכף זכות ויחנך אותם במצות ויזכו רבים על ידו, הא למדת בשכר מעשה אלקנה - שמואל.

(תנא דב"א רבא, פרק ח')

קליפת נגה מלאה תאוות להשתרר על הבריות

קליפת נגה היא מלאה תאוות ופניות ושקר להשתרר על הבריות, להיות רב ורבי. כמה שאמרו מפי קדשו קדוש מלאך אלוקים [מורי דודי רבינו צבי מזידיטשוב, ובקבלת מרן רבי ישראל בעל שם טוב]: **כי בנקל לסגף עצמו כל ימיו בפרישויות ופנימיותו היא שיהיה רב ורבי, ומשיג זה ההבל, כי בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו, ואוי ואבוי! עד כאן לשונו.** (זוהר חי בראשית דף

ק"ו ע"א).

שַׁעַר מִזְכֵּי הַרְבִּים

כל הזכויות שמזכים את הרבים נזקפין ונלווים למזכה הרבים

בזוהר הקדוש בראשית (דף ע"ט). "ויקח אברהם וגוי' ואת הנפש אשר עשו בחרן". א"ר אבא אי הכי כמה בני נשא הוו אי תימא דכלהו אזלו עמי', א"ר אלעזר אין וכו'. א"ל ר' אבא אי הוה כתיב והנפש גוי' הוה אמינא הכי, אלא ואת הנפש כתיב, את לאסגאה זכותא דכולהו נפשאן דהוו אזלי עמי' דכל מאן דמזכה לאחרא ההוא זכותא תליא ביה ולא אעדי מני' מנלן דכתיב "ואת הנפש" וגוי' זכותא דאינון נפשן הוה אזיל עמי' דאברהם (ועיין תנא דבי אליהו רבה פרק כה).

כל מי שמרחם על המסכן מחשיב לו הקדוש ברוך הוא כאילו ברא אותו

ובזוהר הקדוש פרשת ויקהל (דף שמ"ג על הפסוק הנזכר לעיל) וזה לשונו: תא חזי: מאן דחייס למסכנא ואתיב ליי נפשי' קב"ה סליק עלי' כאילו הוא ברא לנפשי', ועי' דאברהם דהוה חייס לכל בני עלמא סליק עי' קודשא בריך הוא כאילו הוא ברא לון דכתיב "ואת הנפש" וגוי'.

והענין מבואר באריכות בזוהר הקדוש פרשת תרומה (דף קכ"ט), **דאין שיעור וערך לגודל שכר האדם המזכה נפשות ומקרבן לעבודתו יתברך.** כי הכרוז יוצא בקול גדול ואומר עליונים ותחתונים אסהודי סהדותא, מאן הוא דבורא נפשות ומזכה לחייבא ההוא שכתר מלכות בראשו ההוא ראוי לעלות השתא קמי מלכא דהא מלכא ומטרוניתא שאלוי עלי', כדין אזדמן תרין סהדין מאינון עיני ה' דמשטטי בכל עלמא

קעח שכר פרשת בהעלותך - פרק ל"ה ועונש

וקיימין בתר פרגודא וסהדין סהדותא דא ואמרי הא אנן דהא אבוי נזכר בגינו לטובה דא איהו עביד לתתא נפשאן דחייביא דהוו סהדין על פלניא בר פלניא דמזכה רבים ומסירם מדרכם המקולקל, זכאה חולקיי מסטרא אחרא כדין אתייקר קובי"ה בחדוא שלימתא, ביי שעתא אזדמן חד ממנא דאיהו גזברא על דיוקנין דצדיקייא ברזא דשמושא דאתוון כו' בכתרא דשמושא דשמא קדישא, ורמיז קובי"ה להווא ממנא ואיייתי דיוקניי דההוא בר נש דעביד נפשאן דחייביא וקאים ליי קמי מלכא ומטרוניתא, ואנא אסהדנא עלי שמיא וארעא דבההיא שעתא מסרין ליי לההוא דיוקנא, דהא לית לך כל צדיקא בהאי עלמא דלא חקיק דיוקניי לעילא תחות ידא דההוא ממנא. ומסרין בידיי עי' מפתחן דכל גנזייתא דמאריי בהו, כדין מלכא בריך לההוא דיוקנא, בכל ברכאן דבריך לאברהם כד עביד נפשאן דחייביא שהיה מגייר גרים ומקרבן תחת כנפי השכינה. וקב"ה רמיז לד' משריין עלאין ונטלין לההוא דיוקנא ואזלי עמי' ואיהו עאל לעי' עלמין גניזין דלא זכי בהו בר נש אחרא בר אינון גניזין לאינון דעבדי נפשהון דחייבא, ואלמלא הווי ידעי בני נשא כמה תועלתא וזכו וזכאן בגינייהו כד זכו להו, הוו אזלי אבתרייהו ורדפי לון כמאן דרדף בתר חיין. מסכני זכי לבני נשא בכמה טבאן בכמה גניזין עילאין לאו איהו כמאן דזכי בחייביא. מאי בין האי להאי, אלא מאן דמשתדל בתר מסכנא איהו אשלים חיין לנפשי' וגרים ליי לאתקיימא וזכי בגיניי לכמה טבאן לההוא עלמא, ומאן דמשתדל בתר חייביא איהו אשלים יתיר, עביד לסטרא אחרא דאלקים אחרים דאתכפייא ולא שליטא ואעבר ליה משלטנותא, עביד דאסתלק קב"ה על כורסי' יקריי, עביד לההוא חייבא נפשא אחרא זכאה חולקיי, עד כאן לשון הזהר.

(אור צדיקים פרק ה')

על כן קוראים אנו אל ראשי ישראל ובעלי השפעה ומנהיגי העם בכל מקומות מושבותיהם ברוחניות ובגשמיות:

שכר פרשת בהעלותך - פרק ל"ה **ועונש** קעט

אנא, חוסו ורחמו על נפש אחיכם בני ישראל הנהרגים ונרצחים רציחת הנפש ונכרתים מנחלת ה' ומעם ישראל ואשר כתוצאה מכך המונעים עצמם מזה. כל דמין שנשפכין בישראל נשפכין על ידו, והם שופכי דמים, חוסו על העם על נפש האומה הישראלית על קיומה והמשכיותה בעתיד.

אל נאחר חס ושלום את המועד, ולא נבוא אחר כך לומר איש לאחיו ולא נצטרך לתרץ עצמינו ולומר: "אבל אשמים אנחנו על אחינו אשר ראינו צרת נפשו בהתחננו אלינו ולא שמענו על כן באה אלינו הצרה הזאת". ולא נגיע לכך שתוכחתו של ראובן תטפח על פנינו באמרו: "הלא אמרתי אליכם לאמר אל תחטאו בילד ולא שמעתם וגם דמו הנה נדרש".

אם חס ושלום יבוא צר הצורר להרוג חס ושלום את בני עירכם רציחת הגוף האם תשבו בשקט ובבטח ולא תתאזרו עוז להציל את אחיכם והנה בא הצר היצר הרע ורוצח נפשות, וגורם חס ושלום אסון לאחיכם ולעם ישראל כולו ולמה אנו מחשים ולמה אנו לא זועקים מרה, להציל את אחינו מרציחת הנפשות.

ומהתוצאות הבאות בחובה העונש המר חס ושלום על כך אשר מי ישורנו. בואו אחים יקרים נתאזר בכוחות הגוף והנפש, לא נתחשב בכסף וממון ולא יצא חס ושלום הקיטרוג לומר דמים-ממון בדמים-דם נגעו, מפני שהיתה נגיעה בדמים-ממון לכל בדמים-דם, שפיכת דמים הוא הנגע הוא התמורה חס ושלום. לא נתחשב בכלום בשום נגיעה אישית וצדדית ולא בזולת, נכריז בראש חוצות: מי לה' אלינו! הבה נעביר לאחינו העומדים ממול-להכרת חס ושלום מעמינו ומנחלת ה'.

בקריאה של חיבה אחינו אתם בני א-ל חי, עם הקדוש

קפ **שכר** פרשת בהעלותך - פרק ל"ה **ועונש**

והנבחר, אל תטשו אותנו כי לא נטוש אתכם, אל תעזבו את אלקי אביכם, נגיע אליכם בחומר ובגוף במוקדם או במאוחר, אל תתייאשו!! אתכם אנו, אל תפנו את גבכם אלינו אל אבותיכם ואבות אבותיכם אשר מהם חוצבתם, חזרו אל מקור מחצבתכם אל עמכם ואל אלוקיכם.

חוסו וחמלו על אחיכם, בקשו צאן אובדות הנדחים, החזירו את הבנים האבודים אל חוק אמותם והצילו אותם הצלת נפש, ורחמו על נפשות ביתכם, החזירו את תפארת הקדושה של עם ישראל לזיוה הראשון.

נזכור נא שלפני המלחמה האחרונה שבעוונותינו הרבים נהרגו על קדושת ה' רוב הקהלות הקדושות בעולם ולפני המלחמה היו כל הקהלות הקדושות בכל המדינות מבוססות על חינוך טהור וקדוש בדרך ישראל סבא בלי זיו כל שהוא מדרך הישן, בכל מקום ומקום היו הרבנים משגיחים שכל אחד מבני קהילותיהם יתנהגו על פי השולחן ערוך בכל הליכותיהם ומדקדקים על קוצו של יו"ד והיו משגיחים על זה בעינא פקיחא.

יפתחו נא גולי אייראפע האמצעית, וגולי ספרד מאראקא ועוד, ספרי זכרונותיהם וינסו להזכיר עצמן האיך נהגו שם, האיך נהגו בישיבות בעת שלמדו אצל רבם הגדול, ומאין יצאה הרעה הגדולה הזאת שנסוגו כל כך אחור בזמן כה קצר של מ' שנה.

בעוונותינו הרבים, לאחר חורבן רוב בנין ורוב מנין של היהדות ההרדית, נשארנו רק מעט מהרבה שומרי מצות, זעיר פה וזעיר שם, כמה מוטל עלינו החוב להציל את שארית הפליטה שלא יעלה שנית חס ושלום הכורת על שארית הפליטה הזו.

ועל כן אני דורש ומבקש החזירו נא את עטרת קדושת

שכר פרשת בהעלותך - פרק ל"ה ועונש קפא

ישראל ליושנה, חינכו נא את אחיכם שישמרו את נפשם ונפש ילדיהם בואו והצילו את שארית הפליטה, ובזכות זה נזכה שיתגדל ויתקדש שמייה רבא. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל בביאת גואל צדק במהרה בימינו אמן.

סיפור נורא ומבהיל מהחפץ חיים זצ"ל

נסיים בסיפור מהחפץ חיים: בעיירה לא רחוקה מראדין נפסלה המקוה ולא היה איכפת לאף אחד לתקנה. החפץ חיים נסע לאותה עיירה, בהגיעו לשם שלח לאסוף את כל תושבי העיירה בהכרזה שהחפץ חיים נמצא כאן והולך לשאת דרשה בבית הכנסת בשמוע אנשי העיר את ההכרזה נעלו התושבים את חנויותיהם על מנעול ובאו לבית הכנסת לשמוע דרשת החפץ חיים, אז אמר החפץ חיים: **רבותי! כשאגיע לעולם העליון ישאלו אותי: מה שמך? אשיב: ישראל מאיר. אז ישאלו אותי: האם ידעת שבעיירה אחת המקוה פסולה? אומר: כן. ישאלו אותי: ומה עשית בקשר לזה? אשיב: נסעתי אליהם ואמרתי להם והם לא רצו לשמוע בקולי. תנו לי בכתב שהתריתי בכם!**

וכעת רבותי!!! אתם עשירים דעו לכם שאני סערתי, בקשתי, תבעתי בכל כוחותי, התחננתי בבכיות שהעשירים ירחמו על שבע מיליון היהודים האמריקאיים, ההתראה הזאת אקח אם ירצה השם אתי לאחר 120 שנה ואראה אותה לפני בית דין של מעלה שהאחריות של השבע מיליון יהודים ירדה מעלי כלל וכלל ומעתה מוטלת כולה לגמרי על ראש העשירים והרבנים ופשוטי העם שלא סייעו בכל הונם כוחם והשפעתם. ואני את נפשי הצלתי.

שער יראת שמים ויראת חטא

נפש באה בחלום להצדיק הקדוש בעל ראשית חכמה וסיפרה לו כל עניני חיבוט הקבר

אני הכותב שנת הש"ל בחודש אלול בא לי בחלום הלילה, נפש מאותו עולם אחר פטירתו כמו שלשה חדשים, והייתי מכיר בו שהיה מת, והייתי שואל לו על עניני אותו העולם, והיה אומר לי עניני חיבוט הקבר בארוכה, ואחר כך היה אומר לי שדנים באותו עולם ומענישים על דקדוק הדברים ביותר ממה שאדם יחשוב בדעתו, והנשארים ישמעו וייראו.

(ראשית חכמה, שער היראה פרק י"ב)

יסוד היראה ועמוד האהבה, דהיינו ליראה מפניו מחמת גדולתו ורוממותו שהוא רבון הכל, וכמו שכתוב (תהלים ת, ד): "כי אראה שמיך מעשה אצבעותיך" וגו', כי כאשר יתבונן אדם במעשי ה' הגדולים והנוראים, אזי תבוא עליו היראה, ומחמת יראה זו תבוא לו אהבה רבה אשר מים רבים לא יוכלו לכבותה וישתוקק תמיד לעבודתו, וזהו שאמר הכתוב (דברים ו, יג): את ה' אלקיך תירא, וכתוב (דברים ו, ד-ה): שמע ישראל וגו' ואהבת את ה', רצה לומר שהאהבה תהיה מחמת שהתבונן שהוא אחד בכל מיני אחדות, ועל ידי זה ואהבת בכל לבבך, דהיינו בגוף ובכל נפשך, מה שאין כן כשתהיה האהבה מחמת שהוא מיטיב לו שאין זו עבודה שלמה כי אז כאשר לא יטיב לו אזי חוזר מעבודתו.

וכן אם תהיה היראה מחמת יראת העונש, אזי לפעמים כאשר תבוא אליו הרעה יחזור מעבודתו, כמו שכתוב (ישעיה ת, כא): "והיה כי ירעב והתקצף וקלל במלכו ובאלקיו", וכמו שכתוב ביונת אֶלֶם, על פסוק (יהושע כד) שאמרו ליהושע

שכר פרשת בהעלותך - פרק ל"ה ועונש קפג

"חלילה לנו מעזוב את ה' וגו' כי ה' אלקינו הוא המעלה אותנו וגו' ויאמר יהושע אל העם לא תוכלו לעבוד את ה'", רצה לומר כיון שאתם עובדים רק מחמת התועלת המגיע לכם, כי אלקים קדושים הוא א-ל קנוא וגו', רצה לומר כי אז כאשר ירע לכם אז תחזרו מעבודתו, ולכן השיבו לו, לא כי את ה' נעבוד, רצה לומר בלא שום תקות התועלת, וזהו שאמר השטן לה' על איוב (איוב א, ט): החנם ירא את ה', רצה לומר כי איננו ירא מחמת רוממותך רק מחמת כי אתה שְׁכַתְּ בְּעֵדוֹ וגו', רצה לומר מחמת יראת העונש, ואולם גע בעצמו וגו', וזהו שאמרה אשת איוב לאיוב (שם ב, ט): עודך מחזיק בתמתך ברך אלקים ומת, רצה לומר כי סברה שעבודתו רק מיראת העונש וכיון שכבר באו לך היסורים הגדולים האלה ואם כן למה תעבוד, ולכן ברך אלקים, ואולי יענוש אותך יותר עד שתמות. ועל זה ענה (שם י) הגם את הטוב נקבל מאת האלקים ואת הרע לא נקבל, וזהו שאמר אנטיגנוס (אבות פרק ג' משנה ג'): אל תהיו כעבדים המשמשין את הרב על מנת לקבל פרס, כי אז כשתפסק הטובה לא יעבוד עוד, אלא על מנת שלא לקבל פרס, ואף על פי כן ויהי מורא שמים עליכם, דהיינו מחמת גדולתו, כמו שכתוב כי אראה שמיד וגו'.

הלואי שנעבוד מחמת יראת העונש

ואמנם אכן יתמי דיתמי הלואי שנעבוד מחמת יראת העונש וכמאמר רבי יוחנן בן זכאי לתלמידיו (ברכות כח) הלואי שיהיה מורא שמים עליכם כמורא של בשר ודם, כי מה שהמלך מואס לאכול הוא מעדנים לעני, ולכן אף שגדולי צדיקים מאסו ביראת העונש הלואי שנשיג יראה זו ותהיה מעדנים לנפשנו.

(בית אברהם לבעל החיי אדם)

קפד שכר פרשת בהעלותך - פרק ל"ה ועונש

יראת העונש תרעיד המשכיל

ודקדק לומר יראי אלקים, שצריכין להיות יראים יראת העונש, כי יש לך לדעת כי הירא בבחינת שם הוי"ה לצד שהיה בדעתו כי ה' רחום וחנון, לפעמים יחטא ויסמוך על רחמיו כי יאריך אפו וכדומה, אבל יראת העונש תרעיד המשכיל, וכמו שתמצא שכל גדולי עולם יראים מדקדוקי המשפט, הגם כי יודעים שמעשיהם ישרים ונכונים, וצא ולמד ממאמר חכמינו (חגיגה ד') שאמרו במעשה בעלת אוב כשעלה שמואל (וזה לשון הגמרא שם: ומה שמואל הנביא היה מתירא מן הדין אנו על אחת כמה וכמה וכו'), והביא עמו משה רבינו עליו השלום, יעוין שם דבריהם, ואשר על כן אמר יראי אלקים, כי צריכין להיות בגדר יראה מדקדוקי המשפט באין רחמים.

(אור החיים שמות, יתרו יח, כא)

דין הוא על עבירה שעשה, וחשבון הוא מה שהיה יכול לעשות מצוה הרהורי עבירה קשין מעבירה, היינו לענין עונש החשבון

הגר"א בסוף ספר שנות אליהו על מאמרם ז"ל באבות ריש פרק ג' דין וחשבון, שדין הוא על עבירה שעשה, וחשבון הוא מה שהיה יכול לעשות מצוה, וברור כי אין דנין רק על אותו אופן שעשה העבירה, אם עשה עבירה בפיו יחשב לו מה שלא עשה מצוה בפיו, ואם כן נחזי למשל אם חטא במעשה הלוא מחשבין לו מה שהיה יכול לעשות מצוה על ידי מעשה, ואין לו עונש רק על העדר המעשה, אבל במחשבה שחשב בעבירה מחשבין לו מה שהיה יכול להרהר במצוה ולחשוב במצוה, ומחשבה של מצוה מצטרפת למעשה, אם כן אז היה לו שכר כמחשבה ומעשה, נמצא בהעדרו נעדר ממנו מחשבה ומעשה, אם כן לפי זה עונש החשבון הוא גדול על המחשבה יותר מן על המעשה, וזה שאמרו הרהורי עבירה קשין מעבירה, היינו לענין עונש החשבון (ודו"ק).

(משך חכמה להגאון רבנו מאיר שמחה, פרשת וירא)

שכר פרשת בהעלותך - פרק ל"ה ועונש קפה

כי את כל מעשה האלקים יבא במשפט על כל נעלם², עבד שרבו שוקל לו שגגות כזדונות תקנה יש לו, מאי על כל נעלם, אמר רב זה ההורג כנה בפני חבריו ונמאס בה. ושמואל אמר זה הרק בפני חבריו ונמאס (חגיגה ה, א), ואף על כל הנעלמות ממנו שעשה שוגג הוא מביאו במשפט, אפילו דבר מועט במשמע.

(רש"י שם)

ונסיים בתפלה להשם יתברך שאל יאמר פינו דבר שלא כרצונו, ויהיו נא אמרינו לרצון לפני אדון כל. זכות כל הצדיקים, גאונים וקדושים, שהבאנו דבריהם הטהורים, זכות צדקתם תצהיר כאור שבעת הימים, ויהיו עבורינו מליצי יושר, וה' אלוקי ישראל אהבת תמים, יעזור שנושע תשועת עולמים.

ימי הגאולה - זהסתרת פנים

האמוראים הקדושים

כתב הספורנו: "אוי מי יחיה משומו קל" (במדבר כ"ד כ"ג) - כענין שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה (בסנהדרין צ"ח ע"ב): אמרו האמוראים הקדושים: "ייתי ולא אחמיני" - כלומר יבוא המשיח בדור שיבוא ואין אנו חפצים להמצא באותו דור, על אף שנפסיד מלראותו, וכבר פירשתי שלא היו הקדושים האלו יראים מיסורי הגוף, אלא ראו ברוח קדשם בלבול המוחות והסמיות עינים, שיהיה בעקבא דמשיחא, ולרוב קדושתם ידעו, שלא יהיה בהם כח לסבול זאת, וזה שאמר

ב) על כל נעלם, עבד שרבו שוקל בו, כי האדם נדון גם על השוגג שהוא קרוב למזיד, כדאמרינן בעלמא. אי נמי כגון ששוגג בשבת בהעלם מלאכות, שלא ידע שזו המלאכה אסורה. דנדון על כך, דהוה ליה ללמוד ולא למד (מהרש"א שם).

קפו שכר פרשת בהעלותך - פרק ל"ה ועונש

הכתוב: "אוי מי יחיה משומו קל" - וי לצרה! לאלו שיחיו בדור הזה...

אלו שיחיו בדור ביאת המשיח - וי להם! מפני שלא תהיה להם אף זכות להגאל רק משום כבוד השם יתברך

עוד פירוש אפשר לפירוש: "מי יחיה משומו קל" על דרך שכתב הספורנו, שהוא כענין שאמרו "ייתי ולא אחמיני" - שראו שפלות המצב של הדור האחרון, ואם כן באיזו זכות ישראל נגאלים? ועל זה מתרץ, הדא הוא דכתיב: "וסלחת לעוונני כי רב הוא" כי גדול הוא יתברך, בשביל כבוד שמו יתברך...

כמו ביציאת מצרים כן בביאת המשיח, רק זה שיראת ה' בליבו יזכה להיות בין הזוכים

איתא בפירוש הראב"ד דמסכת עדיות, ומבואר גם כן במדרש: גם לעתיד תהיה מכת חושך כמו שהיה במצרים, ויהיו אנשים שאינם ראויים לראות בגודל הטובה וגם יוליכו את ישראל שנית במדבר הזה, ויהיה שם הברור, ומי שאינו ראוי - ידחה חלילה. על כן על כל איש ישראל לחשוב בנפשו באיזה מצב הוא עומד, כי הרי באמת כל אחד מלא הוא בעוונות ופשעים ואין איש יודע איזו תנועה חשובה יותר לפני השם יתברך, וכל אחד צריך לירא, מי יודע האם יזכה הוא ויהיה בין ההולכין, כשיעזור השם יתברך, ותהיה הגאולה השלימה, וילכו לקבל פני משיח צדקנו, וכל הנחמות המפורשות בתורה הקדושה ובדברי חכמינו, זכרונם לברכה, תתקיימנה, ויקבל על עצמו לעבוד את ה' ביראה ולהרבות במצות, וירחם עליו ה', שיזכה להיות בין הזוכים, מאותן אלו שיזכו לקבל פני משיח צדקנו, ויתקן הכל לעשות תשובה שלמה עוד קודם הגאולה.

שכר פרשת בהעלותך - פרק ל"ה **ועונש** קפז

משה רבינו בא בגלגול אחת לחמישים שנה, כדי שלא יטעו הערב רב את ישראל

בספר הקדוש זוהר חי בראשית (על זוהר ד' כ"ה ע"א בדפי הספר ד' צ"ו) מהגאון הקדוש מקמארנא זי"ע, וזה לשונו:
"שהערב רב היה חלק הרע של משה, ומשה רצה לתקנם...
ומשה עצמו יקום בכל דור ודור ויתגלגל גם בימים אלו דרא
בתראה בין ערב רב... ועתה רוב הדור וראשים שלהם הם ערב
רב, ומשה בא בעיבור ובגלגול - אחת לחמישים שנה, שלא
יטעו ראשי ערב רב את ישראל לדרכים שונות... עד כאן לשונו
הקדושה. (מבאר כן בזהר הקדוש פרשת נשא דהראשים בכל אתר ואתר יהיו
מהערב רב ותמלא הארץ חמס מפניהם, ושם מהזוהר הקדוש פרשת תצא דבסוף
הגלות ישלטון על ישראל רמאים ודייני שקר וערב רב עיין שם)

ועתה רוב הדור עם הראשים שלהם מהערב רב, ושלא יטעו
את ישראל בדרכים מקולקלות, הזהר מן היועצך לפי
דרכו, שתלך בדרך החדשה לבזות את כל התפילה והמצוות
בסכליות של כסיל בחושך הולך, כמו שעשה הטמא והארור,
שהטעה את כל העולם בדרכים מרורות כלענה, וכן בכל דור,
ולזה הוצרך להתגלגל משה רבינו בכל דור ודור כמו מרן
הארי"י ורבי ישראל בעל שם טוב וכן בכל דור צדיקיא, שלא
יטעו ערב רב עם ראשים שלהם את ישראל וכל זה מבואר
(בלקוטי תורה להארי"י ז"ל פרשת ואתחנן) למעיין בעיניי מאירות, עד
כאן לשונו.

(זוהר חי בראשית ד' קי"ג)

כעבודה זרה ממש הגאווה להיות רב ורבי

**עבודה זרה, שהיא הגאווה להשתרר להיות רב ורבי, שלא
לשם שמים, ורצונו להמית לכל הצדיקים מרוב גאותו, שיהיו
כולם נכנעים תחתיו, והוא בור ריק של נחשים ועקרבים,
והמשתחוה והנכנע לו הוא משתחוה לעבודת קל נכר.** (זוהר חי

שמות דף פ"ו).

קפח שכר פרשת בהעלותך - פרק ל"ה ועונש

מַלְחָמָה לָהּ בְּעַמְלָק

הצדיקים הקדושים במלחמתם הגדולה להציל את עם ישראל מכלי' חס ושלוו.

א' הבעל שם טוב הקדוש ראה הגזירה הנוראה של אוישוויץ וניסה לבטלו

מכתב שכתב הצדיק הקדוש מורינו ורבינו רבי ישראל בעל שם

טוב זי"ע לחבירו הרב הק' מ' מרדכי מטלוסט זי"ע

[בן גילו הצדיק נסתר] - כך כתב בכמה מכתבים מהבעש"ט זי"ע אליו [באגרת הקודש [דף קעב] [יג], מכתב ס' [נו' 183]: [נדפס בספר "התמים" - יצא לאור בווארשא י"ב לחודש תמוז שנת תרצ"ו - חוברת רביעית] וזה לשונו:

ב"ה, אור ליום ג' ראה ת"ק טי"ת אושפיצין,

לחברי הרב הק' מ' מרדכי מטלוסט

למע"ש [למען שמו] תיכף לבוא כי רואה אני דברים לא טובים על

הקהלה, וטובים השנים מן האחד ונמתיק סוד, "וסוד ה'

ליראיו", בטחוני חזק שתכף תבוא לפה תקח אתך הכתבים

הידועים לך ממורינו הק' ני"ע כי נחוצים הם לי. חברך דו"ש

באהבה נאמנה. ישראל בע"ש מטלוסט.

ב) הצדיק הקדוש רבי נתן אדלער זי"ע

במלחמתו הגדולה להביא משיח

בספר דרך הנשר מובא מהצדיק הקדוש רבי נתן אדלער,

שעיקר עיכוב ביאת המשיח שאינו בא הוא בגלל

השחיטה שמאכילים את עם ישראל בנבילות וטריפות ואם

יתקנו זאת יבא תיכף ומיד ממש, ואעתיק מה שכתב שם

ממקצת מספר "האבי"ב" [ראשי תיבות אחינו בני ישראל

בגולה] מהנוגע לדעת בדורנו וז"ל: ר' נתן אדלער ותלמידו ר'

משה סופר מפרעשבורג מקובלים בנסתר, ר' נתן אדלער רצה

לפסול השוחטים דפראנקפורט דמיין, ולהכניע חותם

שכר פרשת בהעלותך - פרק ל"ה **ועונש** קפט

הסטרא אחרא ששורה על שוחטים פסולים בסוד על חרבך תחי' וגו' ואלמלא השיג כל רצונו בא משיח, אך הסמ"ך מ"ם העמיד עליו רודפים קצבים והוצרך לברוח. וזה היה סוד ירידת הבעל שם טוב הקדוש לעלמא הדין ורמזו על זה ב"זע"ם" תצעד אר"ץ, ראשי תיבות: זביחה עירובין מקוואות.

**ג) הצדיק הקדוש בעל דברי חיים זי"ע
מגלה לנו סודות נוראים**

וידוע שעל ידי השוחטים הקלים שהאכילו בשר פיגול, יצאו מן הדת לערך ג' וחצי מיליאן יהודים רח"ל, כמבואר בשאלות ותשובות "דברי חיים" (יורה דעה חלק א' סימן ז') שאין עבירה כמאכלות אסורות שמטמטם הלב הישראלי, ובעונותינו הרבים ראינו דעל ידי זה יצאו מן הדת כמה קהילות בארץ לוע"ז שאכלו ונתפטמו בנבילות וטריפות על ידי השובי"ם הקלים, וגברו עליהם דעות זרות עד שנאבדו מן הקהל (עיי"ש דבריו החוצבים להבות אש), וכן מובא בדגל מחנה אפרים" (פרשת עקב מכתב מהרמב"ם זצ"ל) ששבעים אלף איש כפרו בתחיית המתים בגלל שאכלו ונתפטמו במאכלות אסורות עד שיצאו מהדת ובא עליהם מלך והרג את כולם רח"ל. וידוע שמערמת הסמ"ך מ"ם שלא לפתות כל יחיד ויחיד, רק מעמיד שוחטים ורבנים בכל מקום מסיטרא דיליה ועל ידי זה הכל ברשתו.

**ד) אכילת חלב מביא את האדם לכפור באלוקי ישראל
כמו שראינו אצל שבתי צבי ימח שמו וזכרו.**

ובנוסף לזה נביא גביית עדות מבית דין הגדול שבירושלים - איך ששבתי צבי לקח מנין והאכיל אותם חלב הכליות שהיא איסור כרת ועשה על זה הברכה ברוך אתה ד' אלקינו מלך העולם מתיר אסורים, כמו שמובא בספר תורת הקנאות לרבינו יעקב מעמדין זצ"ל והיא קבוצת מאמרים

קצ שכר פרשת בהעלותך - פרק ל"ה ועונש

וכתבים נגד שבתי צבי ומתי סודו, נדפס באמסטערדאם תקי"ב. ונדפס בדפוס צילום בירושלים תשל"א ע"י הוצאת מקור, וז"ל:

טופס קבלת עדות בירושלים תוב"ב: במותב תלתא בי דינא כחדא הוינא, ואתא לקדמנא החכם הכולל מהור"ר משה חביב איש ספרדי והעיד בתורת עדות (בלשונו), וז"ל בלה"ק: אני מעיד שמפורסם הדבר בין תלמידי חכמים בירושלים וחברון, ששבתי צבי תר"ו קודם שהמיר דתו, האכיל חלב כליות לעשרה מישראל, גם צוה להם להקריב פסח בחוץ לארץ והאכילם כסדר אכילת פסח, גם עשה ברכה על אכילת חלב בזו הנוסחא, ברוך אתה ה' מתיר אסורים, וגם שמעתי דבר זה מאדם אחד בעל תורה גדול שעשה גם כן דבר זה ואחר כך עשה תשובה, גם שמעתי שבשנת תכ"ה גילה שבתי צבי על עצמו שהוא משיח בן דוד..... עוד שמעתי מהחכם הכולל הרב **אברהם יצחקי** אב"ד ור"מ דספרדים בעיה"ק ירושלים תוב"ב, ששמע מרבו הגדול החכם הכולל מהור"ר **משה גלאנטי** אומר, מתחילה לא הייתי מבזה לשבתי צבי ימח שמו וזכרו, אף על פי שלא הייתי מאמין בו, רק אחר שראיתי כתב יד של **שבתי צבי ימח שמו וזכרו** שכתב לכאן לאחד שהיה מאמין בו, וחתם את עצמו אני הוי"ה אלקיכם שבתי צבי, דהיינו שכתב שם הקדוש ככתיבתו, אחר זה אני מחרים אותו בכל יום ויום.

איתא במסכת (מגילה י"ב) לכן אומרים **ארור המן אשר בקש לאבדי כי הוא האכיל את בני ישראל במאכלות אסורות**, על ידי כך היה לו את הכח לגזור על היהודים גזירות קשות. וכתב בב"ח (או"ח סי' תר"ע) וז"ל"ק, **בפורים היתה עיקר הגזירה לפי שנהנו מסעודתו, ע"כ נגזר עליהם להרוג ולאבד את הגופים שנהנו מאכילה ושתי' של איסור ושמחה ומשתה של איסור**, וכשעשו תשובה עינוי נפשותם כמו שאמרה אסתר **"לך כנוס את כל היהודים ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים"** לפיכך קבעום למשתה ויום טוב לזכור את עיקר הנס. ולכן אומרים **ברוך מרדכי היהודי כי בזכותו היהודים ניצלו מגזירתו של המן, הוא נזהר שיהודים לא יכשלו במאכלות אסורות, ולכן הוא ישב בשער המלך לשמור שאסתר לא תאכל אוכל שאינו כשר.**

בעזרת השם יתברך

פרשת שלח - פרק ל"ו

שְׁעַר יְרֵאת שָׁמַיִם

וְיֵרֵאת חַטָּא

**העבד מחמת הכרת גודל מוראו, הוא שמח בשעת עבודתו,
כי עבודתו כלולה מיראת ה' ומשמחתו**

את ה' אלקיך תירא וגו', כבר כתבנו לעיל שהיראה הזאת היא יראת שכר ועונש והיינו דכתיב אותו תעבוד, שעל ידי יראת עונש שהוא כעובד את עצמו יזכו ליראה עליונה שהיא עבודת ה' בעוצם נוראותיו, כמו שאמר הכתוב (תהלים ב, יא): "עבדו את ה' ביראה וגילו ברעדה", שהפרש הוא, כי העבד שעובד בשביל שכרו מתעצם הוא בשעת עבודתו בשביל שישמח לאחר זמן, אבל העבד מחמת הכרת גודל מוראו, הוא שמח בשעת עבודתו, כי עבודתו כלולה מיראת ה' ומשמחתו, וזה שנאמר וגילו ברעדה, ואמרו חכמינו זכרונם לברכה במקום גילה שם תהא רעדה, והיינו דכתיב אותו תעבוד, דהיינו שעל ידי יראת העונש, שהיא המצוה המסורה בידי אדם, כמו שאמרו הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים, על ידי זה יזכה ליראה העליונה, וזה שאמר הנביא (ירמיה ח, כב) "האותי לא תיראו אם מפני לא תחילו", פירוש פני הוא העונש, כמו דכתיב (ויקרא כ, ה): "ושמתי אני את פני באיש ההוא ובמשפחתו", וזה שנאמר "האותי לא תיראו", **אם אין לכם יראה עליונה היה לכם להיות יראת עונש המצוה לכם.**

(פנים יפות לבעל הפלאה, פרשת עקב)

**כל כף הקלע הכל בהבל פיו של דברים בטלים וכל רגע
ורגע שאדם חוסס פיו זוכה בשבילו לאור
הגנוז שאין מלאך ובריה יכולים לשער**

חטא הלשון עולה על כולן, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה אלו דברים שאדם אוכל פירותיהם בעולם הזה והקרן קימת לעולם הבא וכו' ולשון הרע כנגד כולם, ומה לי להאריך בזה העון החמור מכל העבירות. כל עמל אדם לפיהו, אמרו חכמינו זכרונם לברכה שכל מצותיו ותורתו של אדם אינו מספיק למה שמוציא מפיו, מה אומנתו של אדם בעולם הזה ישים עצמו כאלם וידביק שפתותיו כשתי רחיים וכל כף הקלע הכל בהבל פיו של דברים בטלים, ועל כל דבור הבל צריך להתקלע מסוף העולם ועד סופו, וכל זה בדברים יתירים אבל בדברים האסורים כגון לשון הרע ושבועות וליצנות ומחלוקות וקללות ובפרט בבית הכנסת ושבת ויום טוב, על אלו צריך לירד לשאול למטה הרבה מאד, ואי אפשר לשער גודל היסורים והצרות שסובל בשביל דיבור אחד, ולא נאבד אפילו דיבור אחד שלא נכתב, ועד יום מותו צריך האדם להתיסר ולא בתעניתים וסגופים רק ברסן פיו ותאותו, וזהו התשובה, וזהו כל פרי העולם הבא, כמו שנאמר כי נר מצוה וגוי, אבל ודרך חיים תוכחות מוסר, וזהו יותר טוב מכל התעניתים והסגופים שבעולם, וכל רגע ורגע שאדם חוסס פיו זוכה בשבילו לאור הגנוז שאין מלאך ובריה יכולים לשער, ואמר הכתוב "מי האיש החפץ חיים אוהב ימים לראות טוב נצור לשונך מרע" וגוי, ובזה יכופר לו כל עון ונצול משאול תחתית, כמו שנאמר ושמר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו, מות וחיים ביד לשון, אוי למי שממית עצמו בשבל דבור אחד, ומה יתרון לבעל הלשון, ולכל יש רפואה חוץ מן הלשון.

יש שני מיני יראה, העובד מחמת יראת עונש גופו, או מיראת עונש נפשו, או כדי שיחיו בניו

מצוה ה'. ליראה את ה' הנכבד והנורא, שנאמר "את ד' אלקיך תירא" (דברים י, כ), הדרך לקנות מצוה זו הדרך בעצמו שכתבנו במצות אהבה, וכן כלל אותם הרב זכרוננו לברכה, אבל צריך שתדע שיש שני מיני יראה, העובד מחמת יראת עונש גופו, או מיראת עונש נפשו, או כדי שיחיו בניו, עבודה היא, אבל אינה שלמה.

ויש יראה שהיא שלמה כגון היראה מה' בהכירו עוצם גדולתו ומעשיו הנפלאים וחסדיו הנוראים, ועבודה כזו במדרגת האהבה היא, וכבר האריכו בזה הראשונים זכרונם לברכה. **ואם תאמר אימתי עובר על עשה זו, תשובתך, בשעה שעובר עבירה בשאט נפש ולא שת לבו לשוב בתשובה מחמת יראת עונש, באותה שעה עובר על מצות עשה זו שהרי לא ירא מאלקיו, ואם עשה תשובה אפילו שב מיראת עונש הרי זה קיים מצות עשה זו, ואף על פי שאינה עבודה שלמה, מכל מקום קיים עשה זו ודעהו.**

ועל דרך הסוד העובד מאהבה דבק במדה הנקראת אהבה, כמה דאת אמר אהבת עולם אהבתך, והעובד מיראה דבק במדה הנקראת יראה, כמה דאת אמר "את ד' אלקיך תירא", **כי העובד מיראה ירא ממנה ומענשה בזה ובבא, וזהו** שאמרו גדול העובד מאהבה מעובד מיראה, אבל העובד מיראתו שלא לעבור על דברי קונו לא מחמת פחד עונש אלא מחמת גודל ועוצם מעלת המצוה יתברך, הוא נדבק למעלה בסוד "ראשית חכמה יראת ה'".

מצוה יראה, היא עיקר ויסוד גדול בקיום התורה והמצוות כמצות האהבה

ובפסוק נכללו שלש יראות: "את ה' תירא", היא היראה העליונה אשר מדרגתה כמדרגת האהבה, ולכן הוא של רחמים א-ל גדול ונורא. **את אלקיך תירא מחמת עונש**, והדין את לרבות תלמידי חכמים, ולא רצה לכתוב יראת תלמידי חכמים בהדיא שלא להשוות עבד לקונו, ובכלל מצוה זו שלא יוציא שם שמים לבטלה ושלא להזכיר את ד' אלא בכניו ושלא ירוק על המכה, וגם מצוה זו היא עיקר ויסוד גדול בקיום התורה והמצוות כמצות האהבה.

בכלל מצוה זו שלא לירא משום מלאך ולא משום גלגל ולא משום כוח בעולם זולת מה' יתברך לבדו

וראיתי מי שכתב וזה לשונו: וראה כמה רמז ענין גדול בזה שאמר "את לרבות כת"ר עליון, ה' רומז לצורה העליונה למדת רחמים. **אלקיך** למדת הדין, כנגד קדוש קדוש קדוש, כנגד אלו ג' מדות בא להודיענו יתברך שנירא בשוה למדת רחמים כמו למדת הדין, ונחשוב בלבנו עיקר האמת שהיא דבר אחד בד', עד כאן, ומה שכתבנו להשוות שתי המדות ביראה נכון הוא, אבל מלת א"ת רומז בכתר עליון לא ראינו בכל ספרי העבודה אלא שרומז באחרונה, כמה דאת אמר "ואת תדבר אלינו". ואם קבלה נקבל וקרוב אצלי שפנון שלמה המלך להשוות היראה בין ב' המדות, שכתב "ירא את ד' בני ומלך", וכבר ידעת שהמדה האחרונה הוא מלך עולם הפרוד, כמה דאת אמר ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים, ועם שונים אל תתערב, עם אותם שמשנים סדר זה אלא יראים ממדת הדין לבד, אל תתערב ואל יהי חלקך עמהם... **ובכלל מצוה זו שלא לירא משום מלאך ולא משום גלגל ולא משום כוח בעולם זולת מה' יתברך לבדו, כי הוא נותן כוח לכל**

שכר פרשת שלח - פרק ל"ו ועונש קצה

הנבראים לפעול פעולתם, והירא מאחד מאלו מורה שיש שתי רשויות, וזה היה טעותו של אלישע אחר רחמנא לצלן.

ועל היראה שהיא על הדרך שכתבתי אמר הכתוב ראשית חכמה יראת ה', ובהיות שמצוה זו תליא לעילא, אמר הכתוב "את ה' אלקיך תירא ואותו תעבוד", **כי אחר שתגיע למדרגה זו אותו תעבוד ודאי**, וכתוב "ויראת מאלקיך אני ד'", ולא כתיב ויראת ממני, והבן זה מאוד, נמצאת למד כי מדרגה זו למעלה ממדרגת האהבה, ודעהו.

(טעמי המצוות לרדב"ז, מצוה ה')

הצללת נפשות ישראל מכליזון רוחני

שאלה בענין הצלת נפשות בעניני שכר ועונש תוכחה ומחאה וערבות

לכבוד הרב ... וכו' שליט"א

איזה פעולות ממשיות אפשר לעשות כדי להציל מליוני יהודים. אף על פי שאני רק מן העשירים של הפרקי אבות "איזהו עשיר השמח בחלקו".

בירור הלכה מתוך השו"ע והפוסקים מה שהתורה מחייבת אותנו לעשות כמ"ש ושמרתם ועשיתם אותם, ועיי ב"ק דף יז ע"א וכו'.

א. בממון: אם די במעשר או שמחויבים ליתן חומש או יותר. **ב.** בירור על ענין צדקה. **ג.** מדרגתה. אם הענין הזה של הצלת נפשות הוא קודם לשאר צדקות או לאו? **ד.** מה עשו התנאים והאמוראים בענינים כאלו, כי הלא בכל הזמנים היו מן הסתם שאלות כאלו? **ה.** תחת איזה מצות עשה נכנס ענין הזה של הצלת נפשות מכליון רוחני ולהודיע לחבירו עניני שכר ועונש, ואיזה מצות ל"ת עוברים אם רק יושב ולומד ואינו

קצו שכר פרשת שלח - פרק ל"ו ועונש

עוסק בהצלתם. ומה ואיזה מקור יש בהלכה לענין הזה? 1. מה אפשר לעזור חוץ מליתן מעות (כי מעות אני מוכן לתת הכל מה שמצווה עלי עפ"י הלכה) כגון בזמן, כמה זמן נחוץ לזה, שיהיי בזה קצת עזרה. 2. האם יש מקור לדברים כאלו שצריכים לסגור הגמרא על כל פנים לכמה שעות בשבוע ולעסוק בהצלתם, או אפשר שיותר טוב לישב וללמוד כי הלא תלמוד תורה כנגד כולם?

תשובה:

אחר דרישת שלומו הטוב באהבה רבה ואהבת עולם, אכתוב מה שעלתה במצודתי בעזרת ה' יתברך.

ראשית נברר מה שהעליתי במצודתי בענין הצלת נפשות מכליון רוחני (ראה בהקדמה שכר ועונש סדר ויקרא באריכות ושם בפרשת בהר) באיזה גדר הוא נכנס היות וכבר הורונו חכמינו זכרונם לברכה שהמחטיא את הנפש יותר חמור מן ההורגו. ורציחת הנפש יותר חמור מרציחת הגוף.

בילקוט פרשת מטות פסוק נקום נקמת ישראל מאת המדינים וזה לשונו: נקום נקמת אחד כנגד מדין ואחד כנגד מואב והלא מואב הי' תחלה לעצה רעה על ישראל שנאמר ויאמר מואב אל זקני מדין ומה נשתנו מדין ממואב שנאמר נקום נקמת בני ישראל מאת המדינים ובמואב כתיב אל תצר את מואב והאריך ומסיים עצת מואב לא היתה על ישראל אלא להריגה, שנאמר אולי אוכל נכה בו, אבל עצת מדין לא היתה אלא להחטיא את ישראל, ועל ידן נפלו עשרים וארבע אלף מישראל ועל ידן **נתחייבו כליה**, שהמחטיאו לאדם קשה מן ההורגו, עכ"ל.

בספרי הובא בילקוט פרשת מטות על הפסוק ואם הפר יפר אותם אחרי שמעו ונשא את עונה וזה לשונו: אחרי שמטו אחרי קיום את הנדר ונשא את עונה מגיד שהוא מוכנס

שכר פרשת שלח - פרק ל"ו ועונש קצו

תחתיה לעון והרי דברים קל וחומר **ומה אם מדת פורעניות מועטת הגורם תקלה לחבירו הרי הוא מוכנס תחתיו**, קל וחומר למדת הטובה שהיא מרובה עד כאן לשונו.

בירושלמי סנהדרין (פרק י"א) וזה לשונו: ואת כל שללה תקבוץ אמר ר"ש ק"ו הדברים, מה אם נכסים שאין בהן דעת לא לטובה ולא לרעה ועל ידי שגרמו לצדיקים לדור עם הרשעים אמרה תורה שישרפו, המכוון להטות את חבירו, **ומטהו מדרך טובה לדרך רעה** על אחת כמה וכמה, עד כאן לשונו.

בספרי פ' כי תצא לא תתעב אדומי ר' שמעון אומר מצרים הם טבעו את ישראל בים, ואדומים הם קדמו את ישראל בחרב, ולא אסרן הכתוב אלא עד ג' דורות, עמונים ומואבים מפני שנטלו עצה להחטיא את ישראל אסרם הכתוב איסור עולם, ללמדך, שהמחטיא את האדם קשה לו מן ההורגו, שההורגו אין מוציאו אלא מן העולם הזה והמחטיאו מוציאו מן העולם הזה ומן העולם הבא, עכ"ל.

בשערי תשובה לרבינו יונה (שי"ג אות קס"א), וזה לשונו: וכן כת המחבלים כרם ה' כמו המחטיאי הרבים, הנה הם שונאי ה' כאשר תאמר כי האנשים המשחיתים ערי המלך או כרמו ופרדסו כי הם שונאי המלך, ונאמר כי כרם ה' צב-אות בית-ישראל, ונאמר על עמך יערימו סוד ויתיעצו על צפונך, ונאמר כי נועצו לב יחדיו עליך ברית יכרותו, ונאמר ורוזנים נוסדו יחד על ה' ועל משיחו, על כן אמרו וזה לשונו, כי אותן שחטאו והחטיאו את הרבים יורדים לגיהנם שם נידונין לדורי דורות, עכ"ל.

בתנחומא פרשת פנחס על פסוק צרור את המדינים וזה לשונו: ר' שמעון אומר מנין אתה אומר שכל המחטיא את חבירו קשה מן ההורגו, שההורגו בעולם הזה יש

קצח שכר פרשת שלח - פרק ל"ו ועונש

לו חלק לעולם הבא, והמחטיאו הורגו בעולם הזה ולעולם הבא, שתי אומות קדמו את ישראל בחרב ושתים בעבירה, מצרים ואדומים קדמו בחרב, המצרים קדמו בחרב שנאמר אמר אויב ארדוף וגו' אריק חרבי, ואדום שנאמר ויאמר אליו אדום לא תעבור בי פן בחרב אצא לקראתך, ושתים בעבירה מואבים ועמונים, דנין אותן כפי חטאיהם ויש להן חלק לעולם הבא אף על פי שחטאו, שנאמר "ועמך כולם צדיקים לעולם יירשו ארץ", ארץ זו משל כלומר ארץ החיים, והוא עולם הבא, וכן חסידי אומות עולם יש להם חלק לעולם הבא, עד כאן לשונו.

הרמב"ם פרק ג' מהלכות תשובה הלכה ה' כתב וזה לשונו: וכן כל הרשעים שעונותיהן מרובים דנין אותן כפי חטאיהם ויש להן חלק לעולם הבא שכל ישראל יש להם חלק לעולם הבא אף על פי שחטאו שנאמר ועמך כולם צדיקים לעולם יירשו ארץ, ארץ זו משל כלומר ארץ החיים והוא עולם הבא, וכן חסידי אומות העולם יש להם חלק לעולם הבא עכ"ל.

עוד שם בהלכה ו' וזה לשונו: ואלו הן שאין להן חלק לעולם הבא אלא נכרתים ואובדין ונידונין על גודל רשעם וחטאתם לעולם ולעולמי עולמים המינים ואפיקורסין והכופרים בתורה והכופרים בתחיית המתים ובביאת הגואל והמומרים ומחטיאי הרבים, והפורשין **מדרכי צבור והעושה עבירות ביד רמה בפרהסיא כיהויקים והמוסרים** עכ"ל.

עוד שם הלכה י' וזה לשונו: מחטיאי הרבים כיצד אחד שהחטיא בדבר גדול כגון ירבעם וצדוק ובייתוס ואחד שהחטיא בדבר קל אפילו לבטל מצות עשה, ואחד האונס אחרים עד שיחטאו כמנשה שהיה הורג את ישראל עד שיעבדו עובדי כוכבים ומזלות או שהטעה אחרים והדיחם, עד כאן לשונו.